

Retningslinjer

EBA/GL/2018/06

31. oktober 2018

Retningslinjer

for styring af misligholdte eksponeringer
og eksponeringer med kreditlempelser

1. Efterlevels- og indberetningspligt

Status for disse retningslinjer

1. Dette dokument indeholder retningslinjer, der er udstedt i henhold til artikel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010¹. I henhold til artikel 16, stk. 3, i forordning (EU) nr. 1093/2010 skal de kompetente myndigheder og kreditinstitutterne bestræbe sig på at efterleve disse retningslinjer bedst muligt.
2. Retningslinjerne afspejler EBA's syn på passende tilsynspraksis inden for det europæiske finanstilsynssystem eller på, hvordan EU-retten bør anvendes inden for et bestemt område. De kompetente myndigheder, som er defineret i artikel 4, stk. 2, i forordning (EU) nr. 1093/2010, og som er omfattet af retningslinjerne, bør efterleve disse ved i fornødent omfang at indarbejde dem i deres praksis (f.eks. ved at ændre deres retlige rammer eller deres tilsynsprocesser), også hvor retningslinjerne primært er rettet mod institutter.

Indberetningskrav

3. I henhold til artikel 16, stk. 3, i forordning (EU) nr. 1093/2010 skal de kompetente myndigheder senest den [dd.mm.yyyy] underrette EBA om, hvorvidt de efterlever eller agter at efterleve disse retningslinjer, eller begrunde en eventuel manglende efterlevelse. Hvis EBA ikke er blevet underrettet inden denne dato, anser EBA de kompetente myndigheder for ikke at efterleve retningslinjerne. Underretninger fremsendes ved hjælp af det skema, der er tilgængeligt på EBA's websted, til compliance@eba.europa.eu med referencen "EBA/GL/201x/xx". Underretninger skal fremsendes af personer med behørig beføjelse til at indberette efterlevelse på vegne af deres kompetente myndigheder. Enhver ændring af status med hensyn til efterlevelse skal også meddeles EBA.
4. Underretninger offentliggøres på EBA's websted i henhold til artikel 16, stk. 3, i forordning (EU) nr. 1093/2010.

¹ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed), om ændring af afgørelse 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/78/EF (EUT L 331 af 15.12.2010, s. 12).

2. Formål, anvendelsesområde og definitioner

Genstand

5. Disse retningslinjer fastlægger en sund risikostyringspraksis for kreditinstitutter med hensyn til styring af misligholdte eksponeringer (NPE'er), eksponeringer med kreditlempelser (FBE'er) og overtagne aktiver.
6. Disse retningslinjer giver også de kompetente myndigheder vejledning i at vurdere kreditinstitutternes risikostyringspraksis, -politikker, -processer og -procedurer for styring af misligholdte eksponeringer og eksponeringer med kreditlempelser som led i tilsyns kontrol- og vurderingsprocessen (SREP).

Anvendelsesområde

7. Disse retningslinjer finder anvendelse i forbindelse med artikel 74 i direktiv 2013/36/EU,² som pålægger institutterne at have forsvarlige ledelsesordninger, herunder en klar organisatorisk struktur med en veldefineret, gennemsigtig og konsekvent ansvarsfordeling og effektive procedurer til at identificere, styre, overvåge og indberette de risici, de udsættes eller kan blive udsat for, samt passende kontrolmekanismer.
8. De kompetente myndigheder bør sikre, at kreditinstitutterne overholder disse retningslinjer på individuelt, delkonsolideret og konsolideret grundlag i overensstemmelse med artikel 109 i direktiv 2013/36/EU.
9. Samtlige afsnit i disse retningslinjer finder anvendelse på alle eksponeringer, der hører ind under definitionerne af misligholdte eksponeringer og eksponeringer med kreditlempelser, som defineret i bilag V til Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) nr. 680/2014.³
10. I forbindelse med ovennævnte definitioner af misligholdte eksponeringer og eksponeringer med kreditlempelser i bilag V til Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) nr. 680/2014 omfatter handelksponeringer de eksponeringer i handelsbeholdningen, der er defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 86), i forordning (EU) nr. 575/2013.

² Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber, om ændring af direktiv 2002/87/EF og om ophævelse af direktiv 2006/48/EF og 2006/49/EF (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 338).

³ Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) nr. 680/2014 af 16. april 2014 om gennemførelsesmæssige tekniske standarder for institutters indberetning med henblik på tilsyn i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 (EUT L 191 af 28.6.2014, s. 1).

11. Kreditinstitutter med en andel af misligholdte lån på mindst 5 % på konsolideret, delkonsolideret eller individuelt niveau bør anvende afsnit 4 og 5 i disse retningslinjer på de enheder, hvor andelen af misligholdte lån overstiger den fastsatte tærskel.
12. Hvis kreditinstitutterne har en bruttoandel af misligholdte lån på under 5 %, men har en høj andel eller et stort antal misligholdte eksponeringer i en individuel portefølje eller individuelle porteføljer med en specifik koncentration af misligholdte eksponeringer i et geografisk område, en økonomisk sektor eller en gruppe af indbyrdes forbundne kunder, kan de kompetente myndigheder kræve, at kreditinstitutterne anvender afsnit 4 og 5 på disse portefølgers niveau.
13. Desuden kan de kompetente myndigheder udpege andre kreditinstitutter end dem, der er omhandlet i afsnit 11, som også bør anvende afsnit 4 og 5. De kompetente myndigheder bør kræve, at disse afsnit anvendes, hvis de identificerer tegn på forringet aktivkvalitet. De kompetente myndigheder bør overveje følgende elementer og deres samspil, når de vurderer, om afsnit 4 og 5 skal anvendes:
- a) øget tilstrømning af misligholdte eksponeringer
 - b) et højt eller øget niveau af eksponeringer med kreditlempelser
 - c) et højt eller øget niveau af overtagne aktiver
 - d) lave dækningsgrader
 - e) manglende reaktion på tidlige varslingsindikatorer
 - f) et forhøjet Texas-forhold
 - g) håndteringsaktiviteternes kvalitet og hensigtsmæssighed.
14. Alle kreditinstitutter bør anvende afsnit 6 til 9.
15. Kreditinstitutterne bør overholde disse retningslinjer på en måde, der er hensigtsmæssig i forhold til deres størrelse og interne organisation og arten, omfanget og kompleksiteten af deres aktiviteter. Kreditinstitutterne kan navnlig overholde afsnit 4 og 5 under hensyntagen til de proportionalitetskriterier, der er anført i afsnit 4, del I, i EBA's retningslinjer vedrørende intern ledelse⁴. Hvis kreditinstituttet af de kompetente myndigheder klassificeres som SREP-kategori 3 eller 4 (i henhold til EBA's retningslinjer om fælles procedurer og metoder for tilsynskontrol- og vurderingsprocessen⁵), bør retningslinjerne desuden anvendes på en proportional måde. Proportionalitetsprincippet i forbindelse med anvendelsen af disse retningslinjer vedrører navnlig forenklede forpligtelser i forbindelse med de drifts- og

⁴ Retningslinjer vedrørende intern ledelse i henhold til direktiv 2013/36/EU (EBA/GL/2017/11).

⁵ Beskrevet i afsnit 2.1.1, "Klassificering af institutter", i retningslinjerne om fælles procedurer og metoder for tilsynskontrol- og vurderingsprocessen (SREP) (EBA/GL/2014/13).

ledelsesmæssige arrangementer, som understøtter kreditinstitutternes strategier for misligholdte eksponeringer (afsnit 5).

16. Der kan opnås proportionalitet i den tilsynsmæssige vurdering af en strategi for misligholdte eksponeringer i et SREP-kategori 3- eller 4-institut ved at tilpasse vurderingen til SREP-reaktionsmodellen, som sikrer en risikobaseret tilgang til tilsyn og tager hensyn til instituttets systemiske betydning.

Adressater

17. Disse retningslinjer er henvendt til kompetente myndigheder som defineret i artikel 4, stk. 2, nr. i), i forordning (EU) nr. 1093/2010. Retningslinjerne er også henvendt til kreditinstitutter som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 1), i forordning (EU) nr. 575/2013.

Definitioner

18. Medmindre andet er angivet, har begreber, der anvendes og er defineret i direktiv 2013/36/EU, forordning (EU) nr. 575/2013⁶ og Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) nr. 680/2014, som ændret og trådt i kraft, samme betydning i retningslinjerne.

19. I disse retningslinjer gælder desuden især følgende definitioner:

Forbedringsperiode	Som defineret i del 2, punkt 231, litra b), i bilag V til Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) nr. 680/2014
EBITDA	Resultat før renter, skat og af- og nedskrivninger
Kreditlempelser	Kreditlempelsesforanstaltninger som omhandlet i bilag V til Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) nr. 680/2014
Eksponeringer med kreditlempelser (FBE)	Eksponeringer, for hvilke der er anvendt kreditlempelser i overensstemmelse med bilag V til Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) nr. 680/2014
Overtagne aktiver	Aktiver, der er opnået gennem overtagelse af sikkerhedsstillelse, og som fortsat er balanceført. Overtagne aktiver kan opnås gennem retslige procedurer, gennem bilateral aftale med låntager eller gennem andre former for overførsel af sikkerhedsstillelse fra låntager til kreditinstituttet. Overtagne aktiver kan omfatte finansielle og ikkefinansielle aktiver og bør omfatte al den sikkerhed, der er stillet, uanset regnskabsmæssig klassificering

⁶ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringselskaber og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012 (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 1).

Fast ejendom	Fast ejendom som defineret i artikel 208 i forordning (EU) nr. 575/2013
Afviklingsomkostninger	Afviklingsomkostninger defineres som udgående pengestrømme i forbindelse med fuldbyrdelse af sikkerhedsstillelse og salgsprocessen og omfatter: a) alle gældende sagsomkostninger b) salgsomkostninger, skatter og andre udgifter c) eventuelle yderligere vedligeholdelsesomkostninger, som kreditinstituttet skal afholde i forbindelse med håndhævelse og afhændelse af sikkerhedsstillelsen d) eventuelle indgående pengestrømme frem til datoen for afviklingen
Ledelsesorgan	Som defineret i artikel 3, stk. 1, nr. 7) og 8), i direktiv 2013/36/EU
Løsøre	Anden fysisk ejendom end fast ejendom i overensstemmelse med artikel 210 i forordning (EU) nr. 575/2013
Misligholdte eksponeringer (NPE)	Eksponeringer klassificeret som misligholdte i overensstemmelse med bilag V til Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) nr. 680/2014
Misligholdte lån (NPL)	Lån og forskud som defineret i bilag V til Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) nr. 680/2014, der klassificeres som misligholdte i overensstemmelse med bilag V til Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) nr. 680/2014
Andel af misligholdte lån	For at beregne andelen af misligholdte lån divideres den regnskabsmæssige bruttoværdi af misligholdte lån og forskud med den regnskabsmæssige bruttoværdi af de samlede lån og forskud, jf. definitionen af misligholdte eksponeringer
Ramme for misligholdte eksponeringer	Politikker, processer, kontroller og systemer til risikostyring af misligholdte eksponeringer
Portefølje	En gruppe af eksponeringer med ensartede kreditrisikokarakteristika
Prøveperiode	Som defineret i bilag V til Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) nr. 680/2014
Ramme for risikovillighed (RAF)	Den overordnede tilgang, herunder politikker, processer, kontroller og systemer, hvorigennem risikovillighed etableres, kommunikeres og overvåges. Den indeholder en erklæring om risikovillighed, risikogrænser og en oversigt over roller og ansvarsområder for dem, der fører tilsyn med gennemførelsen og overvågningen af rammen for risikovillighed. Inden for

	rammen for risikovillighed bør der tages hensyn til væsentlige risici for kreditinstituttet samt dets omdømme i forhold til indskydere, investorer og kunder. Rammen for risikovillighed er tilpasset bankens strategi
Texas-forhold	Texas-forholdet er det forhold, der sammenligner beholdningen af misligholdte lån med et kreditinstituts egenkapital. Misligholdte lån (regnskabsmæssig bruttoværdi) i forhold til egenkapital og akkumulerede værdiforringelser

3. Gennemførelse

Anvendelsesdato

20. Disse retningslinjer finder anvendelse fra den 30. juni 2019.

21. Første gang, kreditinstitutterne anvender disse retningslinjer, bør de beregne deres andel af misligholdte lån ved at anvende den 31. december 2018 som referencedato.

4. NPE-strategi

22. I dette afsnit beskrives de centrale elementer i udviklingen og gennemførelsen af en NPE-strategi. Kreditinstitutterne bør have en passende ramme til at identificere, måle, forvalte, overvåge og afbøde misligholdte eksponeringer, herunder gennem håndteringsaktiviteter.

23. Kreditinstitutterne bør i forbindelse med udviklingen og gennemførelsen af deres NPE-strategier tage hensyn til relevante overvejelser og krav vedrørende forbrugerbeskyttelse og sikre en retfærdig behandling af forbrugerne.

4.1 Udvikling af NPE-strategien

24. Kreditinstitutterne bør fastlægge en NPE-strategi, som tager sigte på en tidsbestemt nedbringelse af misligholdte eksponeringer over en realistisk, men tilstrækkelig ambitiøs tidshorizont (mål for nedbringelse af misligholdte eksponeringer). NPE-strategien bør fastlægge kreditinstituttets strategi og mål vedrørende effektiv styring med henblik på at maksimere inddrivelsen af gæld og i sidste ende nedbringe beholdningerne af misligholdte eksponeringer på en klar, troværdig og gennemførlig måde for hver relevant portefølje. Når kreditinstitutterne udvikler og gennemfører NPE-strategien for detailporteføljer, bør de overveje bestemmelser, der beskytter forbrugere, herunder direktiv 2014/17/EU⁷, direktiv 2008/48/EF⁸ og EBA's retningslinjer for restancer og tvangsauktion⁹.

25. Følgende trin bør udgøre de centrale elementer ved udviklingen og gennemførelsen af NPE-strategien:

⁷ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/17/EU af 4. februar 2014 om forbrugerkreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse og om ændring af direktiv 2008/48/EF, 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010 (EUT L 60 af 28.2.2014, s. 34).

⁸ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF af 23. april 2008 om forbrugerkreditaftaler og om ophævelse af Rådets direktiv 87/102/EØF (EUT L 133 af 22.5.2008, s. 66).

⁹ Retningslinjer for restancer og tvangsauktion (EBA/GL/2015/12).

- a) vurdering af driftsmiljøet og de ydre forhold (se afsnit 4.2)
- b) udvikling af NPE-strategien med kort, mellemlang og lang tidshorisont (se afsnit 4.3)
- c) gennemførelse af den operationelle plan (se afsnit 4.4)
- d) fuld indarbejdelse af NPE-strategien i kreditinstituttets ledelsesprocesser, herunder regelmæssig eftersyn og uafhængig overvågning (se afsnit 4.5).

26. Når kreditinstitutterne udvikler deres NPE-strategi, bør de også overveje politikker, der har til formål at sikre retfærdig behandling af låntagere.

4.2 Vurdering af driftsmiljøet

27. Som første fase i formuleringen og gennemførelsen af en passende NPE-strategi bør kreditinstitutterne foretage en vurdering af følgende elementer:

- a) intern kapacitet til effektivt at forvalte og nedbringe andelen af misligholdte eksponeringer
- b) ydre forhold og driftsmiljø
- c) de kapitalmæssige konsekvenser af NPE-strategien.

4.2.1 Intern kapacitet/selvevaluering

28. Kreditinstitutterne bør foretage en omfattende selvevaluering for at vurdere den faktiske situation og de skridt, der skal tages internt for at afhjælpe eventuelle mangler i den interne kapacitet til styring af misligholdte eksponeringer.

29. Institutterne skal fuldt ud forstå og vurdere:

- a) Omfanget af og drivkræfterne bag deres misligholdte eksponeringer:
 - i. omfanget og udviklingen af porteføljer af misligholdte eksponeringer i en tilstrækkelig detaljeringsgrad, som kræver en passende gruppering af eksponeringerne, som beskrevet i afsnit 5.2.3
 - ii. drivkræfterne bag indgående og udgående misligholdte eksponeringer, efter portefølje, hvis relevant
 - iii. andre potentielle korrelationer og årsagssammenhænge.
- b) Resultaterne af foranstaltninger vedrørende misligholdte eksponeringer, som kreditinstituttet tidligere har gennemført:
 - i. typen og karakteren af de gennemførte foranstaltninger, herunder kreditlempelser

- ii. effektiviteten af disse aktiviteter og de bagvedliggende drivkræfter.
- c) Deres driftsmæssige kapacitet (processer, værktøjer, datakvalitet, IT/automatisering, medarbejdere/ekspertise, beslutningstagning, interne politikker og andreområder, der er relevante for gennemførelsen af strategien) i forbindelse med de forskellige trin i processen, herunder, men ikke begrænset til:
- i. tidlig identificering af misligholdte eksponeringer
 - ii. kreditlempelser
 - iii. værdiforringelser og afskrivninger
 - iv. værdiansættelser af sikkerhedsstillelse
 - v. inddrivelse, retslige procedurer og tvangsauktion
 - vi. styring af overtagne aktiver, hvis relevant
 - vii. rapportering og overvågning af misligholdte eksponeringer og af effektiviteten af håndteringsløsningerne for dem.

30. Kreditinstitutterne bør hvert år foretage en omfattende selvevaluering, der mindst dækker de punkter, der er anført i punkt 29, for at klarlægge styrker, betydelige mangler og områder, hvor der bør ske forbedringer for at nå målene for nedbringelse af misligholdte eksponeringer.

31. Kreditinstitutterne bør rapportere resultatet af den omfattende selvevaluering til instituttets ledelsesorgan og den kompetente myndighed.

32. Kreditinstitutterne bør med jævne mellemrum overveje at indhente ekspertudtalelser om deres driftsmæssige kapacitet til at forvalte misligholdte eksponeringer fra instituttets risikostyrings- og kontrolfunktioner eller fra eksterne kilder.

4.2.2 Ydre forhold og driftsmiljø

33. Kreditinstitutterne bør vurdere og overveje de nuværende og sandsynlige fremtidige eksterne driftsbetingelser og -miljø, når de fastlægger NPE-strategien og de dertil knyttede nedbringelsesmål. Følgende liste over eksterne faktorer bør, hvor det er relevant, tages i betragtning af kreditinstitutterne ved fastlæggelsen af NPE-strategien:

- a) De makroøkonomiske betingelser, herunder dynamikken på ejendomsmarkedet eller andre relevante sektorer, under hensyntagen til sektorkoncentrationer i porteføljer af misligholdte eksponeringer.
- b) Markedsforventninger med hensyn til acceptable niveauer af misligholdte eksponeringer og dækningen af disse, herunder, men ikke begrænset til, kreditvurderingsbureauers og

markedsanalytikerens synspunkter og tilgængelige undersøgelser, idet der også tages behørigt hensyn til låntagernes interesser.

- c) Investorefterspørgsel efter misligholdte eksponeringer, herunder tendenser og dynamikken på de indenlandske og internationale markeder for salg af porteføljer af misligholdte eksponeringer.
- d) NPE-forvaltningsbranchens modenhed og tilgængeligheden og dækningen af specialiserede administrationsselskaber.
- e) De lovgivningsmæssige, juridiske og retslige rammer. Kreditinstitutterne bør have en god forståelse af de retslige procedurer i forbindelse med NPE-håndtering for forskellige typer aktiver og i forskellige retsområder. Kreditinstitutterne bør navnlig vurdere den gennemsnitlige varighed af disse retslige procedurer, de gennemsnitlige finansielle resultater, rangordningen af forskellige typer af eksponeringer og den dermed forbundne virkning på resultaterne, betydningen af typerne og rangordningen af sikkerhedsstillelse og garantier for resultaterne, forbrugerbeskyttelsesspørgsmåls indvirkning på retslige afgørelser og de gennemsnitlige samlede omkostninger forbundet med retslige procedurer. Kreditinstitutterne bør også tage hensyn til lovbestemmelser, der har til formål at beskytte forbrugerne, navnlig i forbindelse med eksponeringer mod pant i fast ejendom til beboelse, når de fastlægger en NPE-strategi.
- f) De nationale skattemæssige virkninger af værdiforringelser og afskrivninger på misligholdte eksponeringer.

4.2.3 NPE-strategiens kapitalmæssige virkninger

34. Kreditinstitutterne bør kunne beregne en detaljeret vurdering af virkningen af den planlagte strategi på grundlag af kapital, risikoeksponeringsbeløb, fortjeneste eller tab og værdiforringelsesudsigter for hver af drivkræfterne for nedbringelse, og de bør vurdere, hvorvidt banken har identificeret en strategisk proces for afhjælpning af eventuelle mangler i forskellige økonomiske scenarier. Vurderingskriterierne, de underliggende antagelser og konsekvenserne bør bringes på linje med rammen for risikovillighed og med den interne kapitalvurderingsproces (ICAAP).¹⁰

35. Kreditinstitutterne bør indføre passende tiltag i deres kapitalplanlægning for at sikre, at den tilgængelige kapital giver mulighed for en bæredygtig nedbringelse af misligholdte eksponeringer på balancen.

4.3 Udvikling af strategien for misligholdte eksponeringer

36. NPE-strategien bør som minimum omfatte tidsbestemte, kvantitative mål for misligholdte eksponeringer og mål for overtagne aktiver, som, hvor relevant, er understøttet af en dækkende

¹⁰ Se Retningslinjer for ICAAP- og ILAAP-oplysninger, der indhentes til SREP-formål (EBA/GL/2016/10).

operationel plan. Udviklingen af NPE-strategien bør informeres gennem en selvevalueringsproces og en analyse af de strategiske muligheder for at gennemføre NPE-strategien. NPE-strategien og den operationelle plan bør defineres og godkendes af ledelsesorganet og efterses mindst én gang årligt.

4.3.1 Muligheder for gennemførelse af strategien

37. Kreditinstitutterne bør overveje at inkludere en kombination af strategier og løsningsmodeller i NPE-strategien for at nå deres mål på kort, mellemlang og lang sigt. For at NPE-strategien skal blive vellykket operationaliseret, bør kreditinstitutterne som minimum overveje følgende løsningsmuligheder, som ikke gensidigt udelukker hinanden, for forskellige porteføljer og under forskellige betingelser:

- a) Hold-/kreditlempelsesstrategi: passende håndteringsstrategi og kreditlempelsesmuligheder. Muligheden for en hold-strategi er tæt forbundet med kreditinstituttets forretningsmodel, vurderingsekspertise vedrørende kreditlempelser og låntagere, operationel styringskapacitet for misligholdte eksponeringer, outsourcing af servicering og afskrivningspolitikker.
- b) Aktiv porteføljereduktion: salg, securitisering eller, i tilfælde af misligholdte eksponeringer, der anses for at være uinddrivelige, afskrivninger. Denne løsningsmodel er tæt knyttet til tilstrækkeligheden af nedskrivninger, værdiansættelser af sikkerhedsstillelse, kvaliteten af eksponeringsdata og investorernes efterspørgsel efter misligholdte eksponeringer.
- c) Ændring af typen af eksponering eller sikkerhedsstillelse, herunder tvangsauktion, ombytning af gæld til kapital, ombytning af gæld til aktiver eller substitution af sikkerhedsstillelse.
- d) Retslige muligheder, herunder insolvensbehandling og udenretslige løsninger.

38. Kreditinstitutterne bør fastlægge mellem- og langsigtede strategier for nedbringelse af misligholdte eksponeringer, som måske ikke kan opnås med det samme, f.eks. på grund af en umiddelbart manglende investorefterspørgsel efter misligholdte eksponeringer, hvilket kan ændre sig på mellemlang til lang sigt. Det kan derfor være nødvendigt, at den operationelle plan giver mulighed for sådanne ændringer og kræver forberedelse til dem, f.eks. ved at forbedre kvaliteten af data for misligholdte eksponeringer for at være klar til fremtidige investortransaktioner.

39. Når et kreditinstitut konkluderer, at ingen af de ovennævnte løsninger vil føre til en tilstrækkelig nedbringelse af misligholdte eksponeringer på mellemlang til lang sigt for visse porteføljer eller individuelle eksponeringer, bør dette klart afspejles i en rettidig værdiforringelses- og afskrivningspraksis.

40. Kreditinstitutter, der ønsker at engagere sig i komplekse processer som f.eks. risikooverførsler og securitiseringstransaktioner for misligholdte eksponeringer, bør gennemføre grundige risikoanalyser og råde over passende risikokontrolprocedurer.¹¹

4.3.2 Mål

41. Inden kreditinstitutterne indleder processen med at fastsætte mål på kort og mellemlang sigt, bør de danne sig et overblik over rimelige, langsigtede niveauer af misligholdte eksponeringer, både på porteføljeniveau og samlet set. Kreditinstitutterne bør tage hensyn til historiske eller internationale benchmarks for at fastlægge rimelige, langsigtede niveauer af misligholdte eksponeringer.

42. Kreditinstitutterne bør som minimum inkludere klart definerede realistiske, men ambitiøse kvantitative mål i deres NPE-strategi, herunder for overtagne aktiver, hvis relevant. Disse mål bør afføde en konkret nedbringelse, både brutto og netto, af værdiforringelser af misligholdte eksponeringer, i det mindste på mellemlang sigt. Forventninger om ændringer i de makroøkonomiske forhold kan, når de baseres på robuste eksterne prognoser, spille en rolle ved fastsættelsen af målniveauer, men de bør ikke være den eneste drivkraft for de fastlagte mål for nedbringelse af misligholdte eksponeringer.

43. Kreditinstitutterne bør fastlægge målene på følgende måde:

- a) ud fra tidsrammer (korte (vejl. et år), mellemlange (vejl. tre år) og måske lange)
- b) ud fra hovedporteføljer (f.eks. detailrealkreditlån, detailforbrugere, detailhandel, små og mellemstore virksomheder (SMV'er), virksomheder, store virksomheder, erhvervsejendomme)
- c) ud fra gennemførelsesmuligheder (f.eks. kontante tilbagebetalinger fra en hold-strategi, overtagelse af sikkerhedsstillelse, inddrivelse gennem retslige procedurer, indtægter fra salg af misligholdte eksponeringer eller afskrivninger).

44. Kreditinstitutternes mål for misligholdte eksponeringer bør som minimum omfatte en forventet absolut eller relativ nedbringelse af misligholdte eksponeringer, både brutto og efter fratrukne værdiforringelser, og ikke kun overordnet, men også for de vigtigste porteføljer af misligholdte eksponeringer. Hvis de overtagne aktiver er væsentlige, bør der fastlægges en strategi for disse, eller mindst nedbringelsesmålene for de overtagne aktiver bør indgå i NPE-strategien.

45. Målene for misligholdte eksponeringer bør tilpasses de mere detaljerede driftsmål. Yderligere overvågningsindikatorer kan gennemføres som yderligere mål, hvis det anses for hensigtsmæssigt.

¹¹ Som krævet for securitisering i henhold til artikel 82, stk. 1, i direktiv 2013/36/EU.

4.3.3 Operationel plan

46. Kreditinstitutets strategi for misligholdte eksponeringer bør understøttes af en operationel plan, som bør fastlægges, godkendes og efterses af ledelsesorganet. Den operationelle plan bør klart definere, hvordan kreditinstituttet driftsmæssigt vil gennemføre sin strategi for misligholdte eksponeringer over en tidshorizont på i det mindste et til tre år (afhængigt af, hvilken type driftstiltag der kræves).

47. Den operationelle plan for de misligholdte eksponeringer bør mindst indeholde:

- a) klare tidsbestemte målsætninger og mål
- b) aktiviteter, der skal gennemføres på porteføljebasis
- c) ledelsesordninger og -strukturer, herunder ansvar og rapporteringsmekanismer for aktiviteter og resultater
- d) kvalitetsstandarder for at sikre vellykkede resultater
- e) personale- og ressourcebehov
- f) nødvendig teknisk infrastruktur og en forbedringsplan
- g) detaljerede og konsoliderede budgetkrav til gennemførelse af strategien for misligholdte eksponeringer
- h) planer for kommunikation med interne og eksterne interessenter (f.eks. med hensyn til salg, styring og effektivitetsinitiativer).

48. Den operationelle plan bør have særligt fokus på interne faktorer, der kan hindre en vellykket gennemførelse af strategien for misligholdte eksponeringer.

4.4 Gennemførelse af den operationelle plan

49. Gennemførelsen af den operationelle plan for NPE-strategien bør baseres på egnede politikker og procedurer, et klart ejerskab og passende ledelsesstrukturer, herunder eskaleringsprocedurer. Den operationelle plan bør omfatte vidtrækkende ændringsstyringstiltag med henblik på at integrere NPE-håndteringsrammen som et centralt element i virksomhedskulturen.

50. Kreditinstitutterne bør rettidigt rapportere væsentlige afvigelser fra planen til ledelsesorganet og den kompetente myndighed med angivelse af passende afhjælpende tiltag.

4.5 Integrering af NPE-strategien

51. Eftersom iværksættelsen og gennemførelsen af NPE-strategien vil involvere og afhænge af

mange forskellige områder i kreditinstituttet, bør strategien integreres i processer på alle organisationsniveauer, herunder strategiske og driftsmæssige, og i risikoudvalget som defineret i artikel 76, stk. 3, i direktiv 2013/36/EU.

52. Kreditinstitutterne bør over for alle relevante medarbejdere lægge vægt på de centrale elementer i NPE-strategien i overensstemmelse med den tilgang, der er valgt for instituttets overordnede strategi, og navnlig den risikostrategi, der er defineret i artikel 76 i direktiv 2013/36/EU. Dette er især vigtigt, hvis gennemførelsen af NPE-strategien indebærer vidtrækkende ændringer af forretningsprocedurerne.

53. Kreditinstitutterne bør klart definere og dokumentere rollerne, ansvarsområderne og de formelle rapporteringslinjer i forbindelse med gennemførelsen af NPE-strategien og -planen.

54. For medarbejdere og ledelse, der er involveret i NPE-håndteringsaktiviteterne, bør der opstilles klare individuelle (eller gruppe-) mål og incitamenter, som tager sigte på at nå de mål, der er aftalt i NPE-strategien og -driftsplanen. De relaterede aflønningspolitikker, karriereudviklingsmål og rammer for overvågning af performance bør tage hensyn til målene for misligholdte eksponeringer med henblik på at sikre medarbejdernes og ledelsens fulde engagement i nedbringelsen af misligholdte eksponeringer, og bør også tage hensyn til retfærdig behandling af forbrugerne. Incitamentsordningen for medarbejdere og ledere i lånebevillings-/forretningsenhederne bør også tage hensyn til feedbacken fra håndteringsaktiviteterne og kvaliteten af kreditinstituttets eksponeringer for at fjerne incitamentet til overdreven risikotagning. For så vidt angår detaileksponeringer bør disse aflønningspolitikker udarbejdes i henhold til EBA's retningslinjer for aflønningspolitik og -praksis i forbindelse med salg og levering af detailbankprodukter og -tjenester.¹²

55. Alle relevante elementer i strategien for misligholdte eksponeringer bør være fuldt ud tilpasset og integreret i forretningsplanen og budgettet, herunder alle relevante omkostninger i forbindelse med gennemførelsen af den operationelle plan samt potentielle tab som følge af NPE-håndteringen af misligholdte eksponeringer.

56. NPE-strategien bør være fuldt ud integreret i risikostyringsrammen. I den forbindelse bør der lægges særlig vægt på:

- a) ICAAP:¹³ Alle relevante elementer i NPE-strategien bør være fuldt ud tilpasset og integreret i ICAAP. Kreditinstitutterne bør udarbejde kvantitative og kvalitative vurderinger af udviklingen i misligholdte eksponeringer under basis- og stressforhold, herunder indvirkningen på kapitalplanlægningen.

¹² Retningslinjer for aflønningspolitik og -praksis i forbindelse med salg og levering af detailbankprodukter og -tjenester (EBA/GL/2016/06).

¹³ Som defineret i artikel 108 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringselskaber (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 338).

- b) Ramme for risikovillighed (RAF):¹⁴ RAF- og NPE-strategierne er tæt indbyrdes forbundne. I denne forbindelse bør der være klart definerede RAF-parametre og -grænser, der er godkendt af ledelsesorganet, og som er i overensstemmelse med de centrale elementer og mål i NPE-strategien.
- c) Genopretningsplan:¹⁵ når der indgår NPE-relaterede indikatorniveauer og -foranstaltninger i genopretningsplanen, bør kreditinstitutterne sikre, at de er i overensstemmelse med målene og den operationelle plan for NPE-strategien.

57. Kreditinstitutterne bør sikre et højt niveau af overvågning og tilsyn fra risikostyringsfunktionernes side med hensyn til formuleringen og gennemførelsen af NPE-strategien og -planen.

5. NPE-styring og -håndtering

58. For at kreditinstitutterne kan håndtere deres problemstillinger i forbindelse med misligholdte eksponeringer på en effektiv og bæredygtig måde, bør der forefindes en hensigtsmæssig ledelses- og driftsstruktur.

59. I dette afsnit beskrives de vigtigste aspekter af ledelse og drift i forbindelse med en NPE-håndteringsramme, herunder aspekter vedrørende styring og beslutningstagning, NPE-håndteringsmodellen, den interne kontrolramme og NPE-overvågningsprocesserne.

60. Kreditinstitutterne bør ved gennemførelsen af deres NPE-styring og -drift tage højde for relevante forbrugerbeskyttelsesforhold og -krav og sikre retfærdig behandling af forbrugerne.

5.1 Styring og beslutningstagning

61. Et kreditinstituts overordnede strategi og gennemførelsen heraf bør omfatte NPE-strategien og -planen, og disse bør derfor fastlægges, godkendes og revideres af ledelsesorganet. Ledelsesorganet bør navnlig:

- a) årligt godkende og regelmæssigt efterse NPE-strategien og -planen i overensstemmelse med den overordnede risikostrategi

¹⁴ Som beskrevet i Rådet for Finansiell Stabilitets "principper for en effektiv risikovillighedsramme".

¹⁵ Som krævet i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af Rådets direktiv 82/891/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF, 2002/47/EF, 2004/25/EF, 2005/56/EF, 2007/36/EF, 2011/35/EU, 2012/30/EU og 2013/36/EU samt Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010 og (EU) nr. 648/2012 (EUT L 173 af 12.6.2014, s. 190).

- b) føre tilsyn med gennemførelsen af NPE-strategien
- c) definere kvantitative og kvalitative styringsmål og incitamenter for NPE-håndteringsaktiviteter
- d) kvartalsvis overvåge de fremskridt, der er gjort i forhold til de fastsatte mål i NPE-strategien og -planen
- e) definere passende godkendelsesprocesser for beslutninger vedrørende NPE-håndtering (for store misligholdte eksponeringer bør disse godkendes af ledelsesorganet)
- f) godkende NPE-relaterede politikker (herunder dem i bilag 4) og processer, efterse dem mindst en gang årligt og foretage eventuelle nødvendige ændringer, idet det sikres, at medarbejderne har forstået politikkerne og processerne fuldt ud
- g) sikre tilstrækkelig intern kontrol med NPE-styringsprocesser med særligt fokus på aktiviteter knyttet til klassificering af misligholdte eksponeringer, værdiforringelser, afskrivninger, værdiansættelser af sikkerhedsstillelse og levedygtigheden af kreditlempelser
- h) have tilstrækkelig viden, erfaring og ekspertise inden for styring af misligholdte eksponeringer.

62. Ledelsesorganet og den øverste ledelse bør i overensstemmelse med artikel 76 i direktiv 2013/36/EU afsætte en del af deres kapacitet og en tilstrækkelig del af deres tid til NPE-håndteringsrelaterede spørgsmål, som står i forhold til NPE-risiciene i kreditinstituttet. Kreditinstitutterne bør udarbejde og dokumentere klart definerede, effektive og konsekvente beslutningsprocedurer med passende inddragelse af anden forsvarslinje til enhver tid.

5.2 NPE-driftsmodel

5.2.1 NPE-håndteringsenheder

63. For at afbøde eventuelle interessekonflikter i forbindelse med styringen af misligholdte eksponeringer i tilstrækkelig grad og for at gøre god brug af den specifikke ekspertviden inden for misligholdte eksponeringer, der findes i organisationen, bør kreditinstitutterne oprette dedikerede NPE-håndteringsenheder, som er uafhængige af lånebevillingsaktiviteterne. Denne funktionsadskillelsestilgang bør ikke kun gælde de kunderelaterede aktiviteter (f.eks. forhandlinger med kunder om kreditlempelser), men også beslutningsprocessen. Kreditinstitutterne bør i denne forbindelse overveje at indføre særlige beslutningstagende organer, som er knyttet til NPE-håndtering (f.eks. et udvalg for misligholdte eksponeringer).

64. Hvis der ikke kan undgås overlap med de beslutningstagende organer, ledere eller eksperter, som er involveret i lånebevillingsprocessen, bør de institutionelle rammer og interne kontroller sikre, at eventuelle interessekonflikter afbødes tilstrækkeligt.

65. Kreditinstitutterne bør have ordninger på plads til at sikre regelmæssig feedback mellem lånebevillingsenheder og NPE-håndteringsenheder.
66. Ved udformningen af en passende struktur for NPE-håndteringsenhederne bør kreditinstitutterne tage hensyn til de særlige karakteristika ved deres vigtigste porteføljer af misligholdte eksponeringer, herunder eksponeringstypen (detail, SMV'er, virksomheder) og typen af sikkerhedsstillelse.
67. Kreditinstitutterne bør overveje at udforme automatiserede processer for NPE-håndteringsenhederne i forbindelse med ensartede detailporteføljer af misligholdte eksponeringer. For så vidt angår erhvervsporteføljer af misligholdte eksponeringer, bør kreditinstitutterne, hvis relevant, og afhængigt af den sektorspecifikke koncentration af de misligholdte eksponeringer, overveje en relationsbaseret styringstilgang med sektorspecifik specialisering hos medarbejderne i NPE-håndteringsenhederne. For enkeltmandsvirksomheder og mikrovirksomheder bør der overvejes en kombination af automatiserede elementer og en relationsbaseret styringstilgang.
68. Mindre og mindre komplekse kreditinstitutter (f.eks. dem, der er klassificeret i SREP-kategori 3 eller 4) har måske allerede særlige håndteringsfunktioner, som står i et rimeligt forhold til deres størrelse, art, kompleksitet og risikoprofil. Kreditinstitutterne bør sikre, at udformningen af disse funktioner forhindrer og fjerner interessekonflikter under styringen af misligholdte eksponeringer.
69. Af hensyn til proportionalitetsprincippet kan mindre og mindre komplekse kreditinstitutter (f.eks. dem, der er klassificeret i SREP-kategori 3 eller 4) som alternativ til oprettelse af specifikke beslutningstagende organer i forbindelse med NPE-håndtering dække de nødvendige krav i deres eksisterende kredit- eller risikoudvalg, så længe interessekonflikter kan afbødes tilstrækkeligt.

5.2.2 Tilpasning til misligholdte eksponeringers livscyklus

70. Der bør etableres NPE-håndteringsenheder for at sikre, at NPE-håndteringsaktiviteterne og låntagerkontakten er skræddersyede til faserne i misligholdte eksponeringers livscyklus¹⁶. Kreditinstitutterne bør oprette forskellige NPE-håndteringsenheder for de forskellige faser i misligholdte eksponeringers livscyklus, og også for forskellige porteføljer, hvis relevant. Alle relevante håndteringsfaser bør gives passende opmærksomhed og bør varetages af tilstrækkeligt specialiserede medarbejdere.
71. Kreditinstitutterne bør overveje følgende faser i misligholdte eksponeringers livscyklus, idet der også tages hensyn til produkternes særlige karakteristika og restancernes art:

¹⁶ Dette omfatter også aktiver, der ikke er klassificeret som misligholdte eksponeringer – såsom kortvarige restancer, eksponeringer med kreditlempelser og overtagne aktiver – der spiller en afgørende rolle i NPE-håndteringsprocessen.

- a) Kortvarige restancer (op til 90 dage i restance):¹⁷ i denne fase bør der fokuseres på det indledende arbejde med låntager med henblik på tidlig inddrivelse og på indsamling af oplysninger, der gør det muligt at foretage en detaljeret vurdering af låntagers forhold (f.eks. finansiell stilling, status for lånedokumentation, status for sikkerhedsstillelse, samarbejdsniveau osv.). Typen af eksponering og sikkerhedsstillelse bør i sidste ende afgøre, hvilken håndteringsstrategi der er den mest hensigtsmæssige. Den kan omfatte kreditlempelser med en kortsigtet tidshorisont, der om nødvendigt skal anvendes (bl.a. i denne indledende periode, hvis relevant) for at stabilisere låntagers finansielle situation, inden der fastlægges en passende håndteringsstrategi. Desuden bør kreditinstituttet, hvor det er hensigtsmæssigt, forsøge at forbedre sin position, samtidig med at der tages hensyn til forbrugernes rettigheder og interesser (f.eks. ved indgåelse af nye låneaftaler, optimering af udestående sikkerhed, minimering af kapitallækager og om muligt supplerende sikkerhedsstillelse). En specifik styringspolitik for restancer bør indeholde retningslinjer for de overordnede NPE-håndteringsprocedurer og -ansvarsområder, herunder forhold, der udløser overdragelse.
- b) Langvarige restancer/kreditlempelser: kreditinstitutterne bør i denne fase gennemføre og formalisere kreditlempelser med låntagere. Der bør kun gennemføres kreditlempelser, hvis kreditinstituttet finder det godtgjort, at låntager har råd til at gennemføre tilbagebetalingerne. Ved vurderingen af, om en omstrukturingsmulighed er levedygtig, bør kreditinstitutterne i det omfang, det er relevant, tage hensyn til artikel 28 i direktiv 2014/17/EU¹⁸ og andre retlige bestemmelser, der har til formål at beskytte forbrugerne. En kreditlempelse bør overvåges i mindst et år i overensstemmelse med Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) nr. 680/2014 i betragtning af den øgede risiko, før den i sidste ende kan flyttes bort fra NPE-håndteringsenhederne, hvis der ikke observeres yderligere hændelser, der udløser misligholdelse af eksponeringer.
- c) Afvikling/gældsinddrivelse/søgsmål/tvangsauktion: hvis der ikke er fundet nogen holdbar løsning med kreditlempelse på grund af låntagers finansielle situation eller samarbejdsniveau, bør kreditinstitutterne foretage en cost-benefit-analyse af forskellige afviklingsløsninger, herunder retslige og udenretslige procedurer, idet der også tages hensyn til låntagers interesser. På grundlag af denne analyse bør kreditinstitutterne hurtigt gå videre med den valgte afviklingsløsning, understøttet af juridisk og forretningsmæssig afviklingseksperise. Kreditinstitutter, der gør omfattende brug af eksterne eksperter, bør sikre, at der findes tilstrækkelige interne kontrolmekanismer til at sikre en effektiv afviklingsproces. I denne henseende bør eksponeringer, der har været klassificeret som misligholdte i en lang periode, tillægges særlig opmærksomhed. En specifik gældsinddrivelsespolitik bør indeholde retningslinjer for afviklingsprocedurer.

¹⁷ Eksponeringer, som sandsynligvis ikke vil blive tilbagebetalt, kan afhængigt af deres kompleksitet indgå i enten enheder for kortvarig restance eller NPE-håndteringsenheder.

¹⁸ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/17/EU af 4. februar 2014 om forbrugerkreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse og om ændring af direktiv 2008/48/EF, 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010 (EUT L 60 af 28.2.2014, s. 34).

72. Styring af overtagne aktiver (eller andre aktiver, der stammer fra misligholdte eksponeringer): håndhævelse af sikkerhedsstillelse iværksættes generelt, efter at kreditinstituttet har gjort andre forsøg på at inddrive de udestående beløb. Kreditinstituttet bør have en politik, der beskriver inddrivelsesprocessen for overtagne aktiver, herunder navnlig de forskellige faser af håndhævelsen, værdiansættelse af sikkerhedsstillelsen og realisering af forskellige former for sikkerhedsstillelse ved hjælp af passende midler.

5.2.3 Gruppering af eksponeringer

73. I EBA's retningslinjer for kreditrisikostyringspraksis og opgørelse af forventede kredittab¹⁹ beskrives de politikker, der gælder for kreditinstitutter for gruppering af eksponeringer med ensartede kreditrisikokarakteristika. Der bør opbygges homogene porteføljer for at skræddersy styringen specifikt til misligholdte eksponeringer. Kreditinstitutterne bør overveje at opstille skræddersyede processer for hver portefølje med et særligt eksperthold, som tager ejerskabet for hver enkelt af dem. Porteføljer af misligholdte eksponeringer bør analyseres meget detaljeret, så der opnås klart definerede delporteføljer af låntagere. Kreditinstitutterne bør med henblik på disse analyser udvikle passende ledelsesinformationssystemer og en tilstrækkelig høj datakvalitet.

74. En liste over potentielle udvælgelseskriterier for gruppering af misligholdte detaileksponeringer i porteføljer findes i bilag 1.

75. For så vidt angår virksomheders porteføljer af misligholdte eksponeringer, bør gruppering efter aktivklasse eller sektor (f.eks. erhvervsejendomme, grunde og udvikling, shipping og handelsvirksomheder) anses for at være en vigtig drivkraft for at specialisere NPE-håndteringsenhederne. Disse porteføljer bør derefter opdeles yderligere i overensstemmelse med NPE-strategien og graden af finansielle vanskeligheder for at sikre, at håndteringsaktiviteterne er tilstrækkeligt fokuseret.

5.2.4 Menneskelige ressourcer

76. Kreditinstitutterne bør have en passende organisatorisk ramme i forhold til deres forretningsmodel og tage hensyn til deres risici, herunder risici knyttet til misligholdte eksponeringer. Kreditinstitutterne bør derfor afsætte en passende og proportional mængde ressourcer og opmærksomhed fra ledelsen til håndtering af misligholdte eksponeringer og intern kontrol af de relaterede processer.

77. Delingen af styringen og ressourcerne med andre dele af værdikæden (f.eks. oprettelse af lån) bør gennemgås nøje inden gennemførelsen for at undgå interessekonflikter og at sikre tilstrækkelig specialisering, som nævnt ovenfor.

78. På grundlag af resultaterne af kreditinstituttets selvevaluering af kapaciteter inden for misligholdte eksponeringer, som omhandlet i afsnit 4.2.1, bør kreditinstitutterne regelmæssigt

¹⁹ Retningslinjer for kreditinstitutters kreditrisikostyringspraksis og opgørelse af forventede kredittab (EBA/GL/2017/06).

undersøge, om deres interne og eksterne ressourcer til NPE-håndteringsenhederne er tilstrækkelige, og afhjælpe eventuelle mangler på menneskelige ressourcer i tide. Da håndteringsaktiviteter kan kræve betydelige ressourcer, bør kreditinstitutterne overveje, om det er hensigtsmæssigt at anvende tidsbegrænsede kontrakter, intern/ekstern outsourcing eller joint ventures med henblik på NPE-håndteringsaktiviteterne. Det er dog stadig kreditinstituttet, der har det endelige ansvar for disse aktiviteter. Hvis der anvendes outsourcing, bør kreditinstitutterne sikre, at den tilrettelægges i overensstemmelse med gældende lovgivning eller lovmæssige krav.

79. Kreditinstitutterne bør opbygge den relevante ekspertise, der kræves i forbindelse med den fastlagte driftsmodel for misligholdte eksponeringer, herunder håndteringsenheder og interne kontrolfunktioner, i overensstemmelse med bestemmelserne i de fælles ESMA- og EBA-retningslinjer for vurdering af egnetheden af medlemmer af ledelsesorganet og personer med nøglefunktioner²⁰. Medarbejdere, der tildeles vigtige NPE-håndteringsopgaver, bør have specifik ekspertise og erfaring inden for misligholdte eksponeringer. Kreditinstitutterne bør gennemføre egnet og specifik uddannelse på området for misligholdte eksponeringer, bl.a. inden for forbrugerbeskyttelse, og de bør opstille medarbejderudviklingsplaner med henblik på at opbygge intern ekspertise ved brug den talentmasse, de råder over.

80. Hvis det ikke er muligt eller omkostningseffektivt at opbygge intern ekspertise og infrastruktur, bør NPE-håndteringsenhederne have let adgang til kvalificerede, uafhængige eksterne ressourcer (f.eks. ejendomsvurderingsfolk, juridiske rådgivere, forretningsplanlæggere og eksperter inden for branchen) eller til dedikerede administrationsselskaber, som er specialiserede i misligholdte eksponeringer.

81. Kreditinstituttet bør i overensstemmelse med den overordnede NPE-strategi og -plan gennemføre et vurderingssystem, der er skræddersyet til kravene for NPE-håndteringsenhederne. Vurderingssystemet bør udformes i henhold til bestemmelserne i EBA's retningslinjer om forsvarlige aflønningspolitikker²¹ og artikel 7 i direktiv 2014/17/EU²², og for detaileksponeringer i henhold til EBA's retningslinjer for aflønningspolitikker og -praksis i forbindelse med salg og levering af detailbankprodukter og -tjenester²³. Vurderingssystemet bør primært være knyttet til de kvantitative elementer i kreditinstituttets mål for misligholdte eksponeringer, men kan også omfatte kvalitative elementer (niveauet af teknisk formåen vedrørende analyse af modtagne finansielle oplysninger og data, strukturering af forslag, kvaliteten af anbefalinger eller overvågning af omstrukturerede tilfælde og effektive forhandlingsevner). I NPE-håndteringsenhederne bør medarbejdernes performance

²⁰ Fælles ESMA- og EBA-retningslinjer for vurdering af egnetheden af medlemmer af ledelsesorganet og personer med nøglefunktioner i henhold til direktiv 2013/36/EU og direktiv 2014/65/EU (EBA/GL/2017/12).

²¹ Retningslinjer om forsvarlige aflønningspolitikker i henhold til artikel 74, stk. 3, og 75, stk. 2, i direktiv 2013/36/EU og offentliggørelse af oplysninger i henhold til artikel 450 i forordning (EU) nr. 575/2013 (EBA/GL/2015/22).

²² Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/17/EU af 4. februar 2014 om forbrugerkreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse og om ændring af direktiv 2008/48/EF, 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010 (EUT L 60 af 28.2.2014, s. 34).

²³ Retningslinjer for aflønningspolitik og -praksis i forbindelse med salg og levering af detailbankprodukter og -tjenester (EBA/GL/2016/06)

regelmæssigt overvåges og bedømmes i forhold til disse mål, enten på individuel basis eller pr. gruppe, alt efter hvad der er relevant.

82. Rammen for måling af ledelsesorganets og de relevante forvalteres performance bør omfatte specifikke indikatorer, der er knyttet til de mål, der er fastsat i kreditinstituttets NPE-strategi og -plan. Den vægt, der tildeles disse indikatorer inden for rammerne for måling af den samlede performance, bør stå i forhold til størrelsen af de problemstillinger vedrørende misligholdte eksponeringer, som kreditinstituttet står over for.

83. Kreditinstitutterne bør tilskynde til at håndtere tidlige advarselssignaler og -indikatorer gennem rammen for aflønningspolitik og incitamenter for at sikre, at præ-restancer håndteres effektivt og tilstrømningen af misligholdte eksponeringer dermed nedbringes effektivt.

5.2.5 Tekniske ressourcer

84. Hvad angår tilstrækkelig teknisk infrastruktur, bør kreditinstitutterne sikre, at alle NPE-relaterede data lagres centralt i robuste og sikre IT-systemer, og at de er fuldstændige og opdaterede gennem hele NPE-håndteringsprocessen.

85. En passende teknisk infrastruktur bør sætte NPE-håndteringsenheder i stand til at:

- a) få adgang til alle relevante data og dokumenter, herunder:
 - i. aktuelle oplysninger om misligholdte eksponeringer og om låntagers kortvarige restancer, herunder automatiske meddelelser
 - ii. oplysninger om eksponering, sikkerhedsstillelse og garanti, der er knyttet til låntager eller tilknyttede kunder
 - iii. overvågningsredskaber med IT-kapacitet til at følge kreditlempelsernes performance og effektivitet
 - iv. status for håndteringsaktiviteter og interaktion med låntager samt nærmere oplysninger om aftalte kreditlempelser
 - v. overtage aktiver, hvis relevant
 - vi. opgjorte pengestrømme vedrørende lånet og sikkerhedsstillelsen
 - vii. kilder til underliggende oplysninger og fuldstændig underliggende dokumentation
 - viii. adgang til centrale kreditregistre, tingbøger og andre eksterne datakilder, hvis relevant.
- b) Effektiv gennemførelse og overvågning af NPE-håndteringsaktiviteter, herunder:

- i. automatiserede arbejdsgange gennem hele livscyklussen for misligholdte eksponeringer
 - ii. en automatiseret overvågningsproces for lånstatus, der sikrer korrekt signalering af misligholdte eksponeringer og eksponeringer med kreditlempelser
 - iii. indbyggede advarselssignaler
 - iv. automatiseret kvantitativ indberetning i hele NPE-håndteringscyklussen som grundlag for de analyser, der skal leveres til NPE-håndteringsenhedernes ledelse, ledelsesorganet og andre relevante ledere samt tilsynsmyndigheden
 - v. performanceanalyser af håndteringsaktiviteter udført af NPE-håndteringsenhederne, undergrupper og eksperter (f.eks. forbedrings-/succesrate, oplysninger om geninvestering, effektiviteten af de tilbudte omstrukturingsmuligheder, kontantinddrivelsesprocent, periodeanalyser af gentableringsprocenter, andelen af holdte løfter på callcentre osv.)
 - vi. overvågning af porteføljeudvikling, delporteføljer, kohorter og individuelle låntagere.
- c) Definere, analysere og måle misligholdte eksponeringer og tilknyttede låntagere:
- i. indregne misligholdte eksponeringer og måle værdiforringelser
 - ii. foretage en egnet analyse af porteføljer af misligholdte eksponeringer og gemme resultaterne for hver enkelt låntager
 - iii. bistå ved vurderingen af låntagers personoplysninger, finansielle situation og tilbagebetalingsevne, i hvert fald for ikkekomplekse låntagere
 - iv. udføre beregninger af i) nettonutidsværdien og ii) indvirkningen på kreditinstituttets kapitalposition for hver enkelt omstrukturingsmulighed og/eller enhver sandsynlig omstrukturingsplan i henhold til relevant lovgivning (f.eks. tvangsauktionslovgivning, insolvenslovgivning) for den enkelte låntager.

86. Den tekniske infrastrukturens egnethed, herunder datakvaliteten, bør regelmæssigt vurderes af en uafhængig intern eller ekstern revisionsfunktion.

5.3 Kontrolramme

87. Ledelsesorganet bør være ansvarligt for at etablere rammerne for intern kontrol og overvåge, at de er tilstrækkelige og effektive. Navnlig bør der gennemføres effektive, interne kontrolprocesser for rammen for NPE-håndtering med henblik på at sikre fuld overensstemmelse mellem på den ene side NPE-strategien og -planen, og på den anden side

kreditinstituttets overordnede forretningsstrategi, herunder NPE-strategien og -planen samt risikovilligheden.

88. De interne kontrolfunktioner bør regelmæssigt forelægge ledelsesorganet skriftlige rapporter om styringen af misligholdte eksponeringer med fokus på de vigtigste identificerede mangler. Disse rapporter bør for hver ny identificeret alvorlig mangel indeholde oplysninger om de pågældende relevante risici, en konsekvensanalyse, henstillinger og nødvendige korrigerende tiltag. Lederne af de interne kontrolfunktioner bør om nødvendigt kunne få adgang til og rapportere direkte til ledelsesorganet i dets tilsynsfunktion for at rejse problemstillinger og advare overvågningsfunktionen, hvis relevant, når specifikke udviklinger påvirker eller kan påvirke instituttet. Dette bør ikke forhindre, at lederne af de interne kontrolfunktioner også rapporterer gennem de normale rapporteringslinjer.

89. Ledelsesorganet bør følge rettidigt og effektivt op på resultaterne af de interne kontrolfunktioner og kræve passende, afhjælpende tiltag gennemført. Der bør indføres en formel opfølgingsprocedure for resultater og korrigerende tiltag.

90. Den interne kontrolramme bør inddrage alle tre forsvarslinjer i overensstemmelse med EBA's retningslinjer vedrørende intern ledelse²⁴. De forskellige involverede funktioners roller bør tildeles og dokumenteres tydeligt for at undgå huller eller overlapninger. Der bør regelmæssigt rapporteres om vigtige resultater af aktiviteterne i anden og tredje linje og om specifikke afbødende tiltag og fremskridt med hensyn til disse behov til ledelsesorganet.

91. Ved gennemførelsen af kontrolrammen bør større og mere komplekse kreditinstitutter anvende alle tre forsvarslinjer. Den anden forsvarslinje behøver ikke være NPE-specifik og kan udføres af kreditrisiko(kontrol)funktionen.

92. I forbindelse med gennemførelsen af kontrolrammen behøver mindre og mindre komplekse kreditinstitutter (f.eks. dem, der er klassificeret i SREP-kategori 3 eller 4) ikke nødvendigvis at have tre fuldt udbyggede NPE-specifikke forsvarslinjer, men de skal sikre, at eventuelle interessekonflikter afbødes tilstrækkeligt.

5.3.1 Kontroller i første forsvarslinje

93. Kreditinstitutterne bør sikre, at den første forsvarslinje er integreret i driftsenhedernes procedurer og processer, hovedsagelig de NPE-håndteringsenheder, som reelt ejer og forvalter kreditinstituttets risici i den specifikke NPE-håndteringskontekst.

94. For at sikre, at der indføres passende kontrolmekanismer, bør kreditinstitutterne råde over interne politikker for NPE-håndteringsrammen. Lederne af driftsenhederne er ansvarlige for at sikre, at disse interne politikker gennemføres, herunder ved at indarbejde dem i IT-procedurer.

²⁴ Retningslinjer vedrørende intern ledelse i henhold til direktiv 2013/36/EU (EBA/GL/2017/11).

Bilag 4 til disse retningslinjer indeholder en række centrale elementer i NPE-rammerelaterede politikker, som bør gennemføres i kreditinstitutter.

5.3.2 Kontroller i anden forsvarslinje

95. Anden linje af forsvarsfunktionerne bør løbende foretage kontroller for at sikre, at styringen af misligholdte eksponeringer i den første forsvarslinje fungerer efter hensigten. For at kunne udføre deres kontrolopgaver på en passende måde kræver funktionerne i anden forsvarslinje stor uafhængighed af de funktioner, der varetager forretningsaktiviteterne, herunder NPE-håndteringsenhederne, og de bør have tilstrækkelige ressourcer. De bør have et tilstrækkeligt antal kvalificerede medarbejdere. Medarbejdernes kvalifikationer bør løbende tages op til fornyet vurdering, og medarbejderne bør have den nødvendige uddannelse.

96. Den anden forsvarslinje kontrollerer NPE-håndteringsenhedernes gennemførelse af risikostyringstiltag og bør have særlig fokus på:

- a) at overvåge og måle NPE-relaterede risici, både på detaljeret og aggregeret basis, herunder i forhold til tilstrækkelig intern/lovpligtig kapital
- b) at gennemgå resultaterne af den overordnede NPE-driftsmodel og delelementerne heri (f.eks. NPE-håndteringsenhedernes ledelse/medarbejdere, outsourcing/serviceringsordninger, mål for nedbringelse af misligholdte eksponeringer og tidlige varslingsmekanismer)
- c) i forbindelse med misligholdte eksponeringer at sikre kvalitet inden for lånbehandling, overvågning/rapportering (intern og ekstern), kreditlempelser, værdiforringelser, afskrivninger, værdiansættelse af sikkerhedsstillelse og indberetning af misligholdte eksponeringer (for at opfylde denne rolle bør funktionerne i anden forsvarslinje have tilstrækkelige beføjelser til at gribe ind på forhånd i forbindelse med gennemførelse af individuelle håndteringsløsninger)
- d) at efterse, at de NPE-relaterede processer er tilpasset intern politik og offentlig vejledning, navnlig vedrørende klassificering af misligholdte eksponeringer, nedskrivninger, afskrivninger, værdiansættelser af sikkerhedsstillelse, kreditlempelser og tidlige varslingsmekanismer.

97. Risikokontrol- og compliancefunktionerne bør også vejlede om processen med at udforme og gennemgå NPE-relaterede politikker og procedurer og om den kontrol, der foretages på tværs af NPE-håndteringsenheder. Disse funktioner bør indgå i udformningen og gennemgang af politikkerne, inden de godkendes af ledelsesorganet.

5.3.3 Kontroller i tredje forsvarslinje

98. Den tredje forsvarslinje, den uafhængige interne revisionsfunktion, bør have tilstrækkelig NPE-håndteringsekspertise til at udføre sine regelmæssige kontrolaktiviteter vedrørende NPE-rammens effektivitet, herunder kontrollerne i første og anden forsvarslinje.

99. Med hensyn til NPE-rammen bør den interne revisionsfunktion som minimum foretage regelmæssige vurderinger for at holde øje med, om de interne NPE-relaterede politikker (se bilag 4) og denne vejledning følges. Dette bør også omfatte uanmeldte stikprøveinspektioner og gennemgange af kreditsager.

100. Ved fastsættelsen af hyppigheden, anvendelsesområdet og omfanget af de kontroller, der skal udføres, bør kreditinstitutterne tage hensyn til niveauet af misligholdte eksponeringer, og om der er konstateret betydelige uregelmæssigheder og svagheder ved de seneste revisioner.

101. Den interne revisionsfunktion bør på grundlag af resultaterne af sine kontroller fremsætte anbefalinger til ledelsesorganet og gøre det opmærksomt på mulige forbedringer.

5.4 Overvågning af misligholdte eksponeringer og håndteringsaktiviteter for disse

102. Overvågningssystemerne bør baseres på de mål for misligholdte eksponeringer, der blev godkendt i NPE-strategien og den tilhørende operationelle plan, og de føres videre ned i NPE-håndteringsenhedernes driftsmål med feedbacksløjfer til prisfastsættelse af kreditrisiko og nedskrivninger. Der bør udvikles en NPE-relateret ramme med centrale performanceindikatorer (KPI'er), så ledelsesorganet og andre relevante ledere kan måle fremskridt.

103. Kreditinstitutterne bør definere og overvåge NPE-relaterede centrale resultatindikatorer. De NPE-relaterede centrale resultatindikatorer bør omfatte, men ikke nødvendigvis være begrænset til (se også bilag 2):

- a) parametre for misligholdte eksponeringer
- b) låntagerkontakt og kontante tilbagebetalinger
- c) kreditlempelser
- d) afviklingsaktiviteter
- e) andet (f.eks. NPE-relaterede gevinst- og tabsposter, overtagne aktiver og outsourcingaktiviteter).

5.4.1 Parametre for misligholdte eksponeringer

104. Kreditinstitutterne bør nøje overvåge det relative og absolutte NPE- og FBE-niveau samt niveauet af overtagne aktiver (eller andre aktiver, der stammer fra NPE-aktiviteter) og kortvarige restancer i deres regnskaber.

105. Kreditinstitutterne bør udføre sådanne overvågningsaktiviteter på transaktions-/låntagerniveau og i givet fald portefølje- eller delporteføljeniveau under hensyntagen til

aspekter såsom forretningsområder, låntagersegmenter, geografiske områder, produkter, koncentrationsrisiko, sikkerhedsstillelsesniveau og -type samt gældsafdragsevne.

106. Kreditinstitutterne bør overvåge omfanget af værdiforringelser af misligholdte eksponeringer for at give ledelsesorganet fyldestgørende oplysninger om dækning. Analysen bør omfatte data på aggregeret niveau samt niveauerne for forskellige porteføljer af misligholdte eksponeringer. I forbindelse med udvælgelsen af porteføljer af misligholdte eksponeringer bør der tages hensyn til aspekter såsom eksponeringstype, herunder sikret/usikret, type af sikkerhedsstillelse og garantier, geografisk område, antal år siden klassificering som misligholdt, tid frem til inddrivelse og anvendelse af "going and gone concern"-tilgangen. Dækningsbevægelserne bør også overvåges, og der bør gøres klart rede for nedbringelserne.
107. Kreditinstitutterne bør benchmarke indikatorer vedrørende andelen af misligholdte eksponeringer og dækningen mod de tilgængelige indikatorer hos tilsvarende institutter for at give ledelsesorganet et klart billede af konkurrencesituationen og potentielle mangler.
108. Kreditinstitutterne bør overvåge deres afvigelser fra budgettet, så ledelsesorganet kan forstå drivkræfterne bag væsentlige afvigelser fra planen.
109. Nøgletallene for indgående og udgående NPE'er bør medtages i periodiske rapporter til ledelsesorganet, herunder overførsler fra/til NPE'er, misligholdte FBE'er, NPE'er i prøveperiode, ikkemisligholdte FBE'er og kortvarige restancer (≤ 90 dage i restance).
110. Kreditinstitutterne bør overveje, om det vil være hensigtsmæssigt at udarbejde migrationsmatricer til at spore strømmen af eksponeringer til og fra "misligholdt"-klassificeringen.
111. Kreditinstitutterne bør foretage et skøn over migrationstillene og kvaliteten af de ikkemisligholdte eksponeringer måned for måned, så foranstaltningerne kan prioriteres og gennemføres med det samme for at hindre en forringelse af porteføljekvaliteten. Migrationsmatricer kan opdeles yderligere efter eksponeringstype (detailpant i fast ejendom, forbruger, fast ejendom), efter forretningsenhed eller anden delportefølje for at fastslå, om strømmene kan henføres til en bestemt delportefølje.
112. Kreditinstitutterne bør til deres overvågningsaktiviteter anvende interne oplysninger (f.eks. fra interne scoringssystemer) og eksterne oplysninger (f.eks. fra kreditvurderingsbureauer, kreditbureauer, specialiserede sektorrelaterede undersøgelser eller makroøkonomiske indikatorer for bestemte geografiske områder) og bør referere til et bestemt tidspunkt eller en bestemt observationsperiode. Bilag 3 indeholder eksempler på sådanne interne og eksterne oplysninger.

5.4.2 Låntagerkontakt og kontante tilbagebetalinger

113. Når der er oprettet NPE-håndteringsenheder, bør de centrale driftsmæssige resultatparametre implementeres for at vurdere enhedernes eller medarbejdernes effektivitet

i forhold til de gennemsnitlige performance- og/eller standardbenchmarkindikatorer. Hvis der ikke findes eller foreligger sådanne indikatorer, bør de centrale driftsresultater overvåges ved at måle de faktiske resultater i forhold til de mål, der blev fastsat i kreditinstituttets NPE-plan.

5.4.3 Kreditlempelser

114. For at imødegå eller begrænse de misligholdte eksponeringers virkning bør kreditinstitutterne undersøge mulighederne for at anvendekreditlempelser. Kreditinstitutterne bør overvåge to aspekter af kreditlempelserne, omkostnings- og måleffektiviteten. I afsnit 7 specificeres kravene for anvendelse af kreditlempelser.

115. Det vigtigste mål med disse foranstaltninger bør være, at låntager igen opnår en levedygtig, aktiv tilbagebetalingsstatus, idet der tages hensyn til det skyldige beløb og det forventede tab reduceres. I forbindelse med disse mål bør der tages højde for vigtigheden af at sikre en retfærdig behandling af forbrugerne og af at overholde alle gældende forbrugerbeskyttelseskrav. Kreditinstituttet bør overvåge kvaliteten af kreditlempelserne for at sikre, at de ikke anvendes til at forhale værdiforringelser eller til at forhale en vurdering, der fastslår, at eksponeringen ikke kan inddrives. Overvågningen bør omfatte kreditlempelser i forbindelse med både ikkemisligholdte og misligholdte eksponeringer.

5.4.4 Afviklingsaktiviteter

116. Hvis der ikke kan opnås en holdbar omstruktureringsløsning, bør kreditinstitutterne stadig afhjælpe de misligholdte eksponeringer. Afvikling kan indebære retslige procedurer, overtagelse af aktiver, ombytning af gæld til aktiver/kapital, afhændelse af kreditfaciliteter ved salg, overførsel til et porteføljeadministrationsselskab eller securitisering. Hvis den pris, der opnås ved tvangsauktion over fast ejendom, påvirker det beløb, som en forbruger skylder, bør kreditinstitutterne, når de træffer beslutningen med hensyn til afviklingsforanstaltningen og de næste skridt, tage hensyn til bestemmelserne i artikel 17, stk. 5, i direktiv 2014/17/EU,²⁵ i det omfang, det er relevant.

117. Afviklingsaktiviteterne bør overvåges af kreditinstituttet for at bidrage til velinformerede strategier og politikker. Kreditinstitutterne bør overvåge afhændelser og faktiske salgs-/overførselspriser i forhold til den regnskabsmæssige nettoværdi.

118. Kreditinstitutterne bør overvåge mængden af retslige procedurer og tvangsauktioner samt inddrivelsesprocenterne i forbindelse hermed. Resultaterne i denne henseende bør måles i forhold til de fastsatte mål med hensyn til antal måneder/år og tab for instituttet. Ved overvågningen af den faktiske tabsprocent forventes institutterne at bygge historiske tidsserier for hver låneportefølje for at understøtte de antagelser, der er anvendes ved vurdering af værdiforringelser og stresstest.

²⁵ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/17/EU af 4. februar 2014 om forbrugerkreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse og om ændring af direktiv 2008/48/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010 (EUT L 60 af 28.2.2014, s. 34).

119. For eksponeringer, der er dækket af sikkerhedsstillelse eller anden form for garanti, bør kreditinstitutterne overvåge dem i den tidsperiode, der er nødvendig for at realisere sikkerhedsstillelsen eller håndhæve en garanti. Kreditinstitutterne bør ved afvikling også overvåge potentielle haircuts i forbindelse med tvangssalg samt udviklinger på visse markeder (f.eks. ejendomsmarkeder) for at opnå et perspektiv på potentielle inddrivelsesprocenter.
120. Overvågning af inddrivelsesprocenterne fra tvangsauktioner og andre retslige procedurer bør hjælpe kreditinstitutterne til at foretage en pålidelig vurdering af, hvorvidt beslutningen om tvangsauktion vil give en højere netto nutidsværdi end en mulig kreditlempelse. Data vedrørende inddrivelsesprocenterne fra tvangsauktioner bør løbende overvåges og indgå i potentielle ændringer af kreditinstitutternes strategier for håndtering af deres gældsinddrivelse/porteføljer, der er genstand for retslige procedurer.
121. Kreditinstitutterne bør også overvåge den gennemsnitlige varighed af nyligt afsluttede retslige procedurer og de gennemsnitlige inddrevne beløb (herunder tilhørende inddrivelsesomkostninger) fra disse afsluttede procedurer.
122. Kreditinstitutterne bør omhyggeligt overvåge de tilfælde, hvor gælden ombyttes til et aktiv eller kapital, der tilhører låntager, som minimum ved at anvende mængdeindikatorer opdelt efter aktivtype, og sikre overholdelse af begrænsninger i de relevante nationale bestemmelser om besiddelser. Anvendelsen af denne metode som kreditlempelse bør understøttes af en passende forretningsplan og begrænses til aktiver, for hvilke instituttet har tilstrækkelig ekspertise, og markedet realistisk gør det muligt at udtrække den fastsatte værdi fra aktivet på kort til mellemlang sigt. Instituttet bør også sikre, at værdiansættelsen af aktiverne foretages af kvalificerede og erfarne vurderingsmænd.

5.4.5 Andre forhold, der bør overvåges

123. Kreditinstitutterne bør overvåge renteindtægterne fra misligholdte eksponeringer og rapportere dem til deres ledelsesorganer. Der bør desuden sondres mellem rentebetalingerne på misligholdte eksponeringer, der reelt er modtaget, og misligholdte eksponeringer, der ikke er modtaget. Udviklingen i hensættelser til tab og de dermed forbundne drivkræfter bør også overvåges.
124. Hvis tvangsauktion indgår i kreditinstituttets strategi for misligholdte eksponeringer, bør det også overvåge mængde, ældning, dækning og strømme af overtagne aktiver (eller andre aktiver, der stammer fra misligholdte eksponeringer) på et tilstrækkeligt detaljeret niveau til, at der kan tages højde for væsentlige typer af aktiver. Resultaterne fra de overtagne aktiver i forhold til den forud fastlagte forretningsplan bør overvåges og rapporteres til ledelsesorganet og andre relevante ledere på et aggregeret niveau.

6. Kreditlempelser

125. Kreditinstitutterne bør anvende de definitioner på kreditlempelser og eksponeringer med kreditlempelse, som er anført i bilag V til Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) nr. 680/2014, i deres risikostyring. Kreditlempelserne bør sigte mod, at låntager igen opnår en bæredygtig, ikkemisligholdende tilbagebetalingsstatus, hvor der tages hensyn til det skyldige beløb og det forventede tab reduceres. Når kreditinstitutterne træffer beslutning om, hvilke skridt eller kreditlempelser, der skal gennemføres, bør de tage hensyn til forbrugernes interesser og overholde kravene til forbrugerbeskyttelse, herunder dem, der er fastsat i artikel 28 i direktiv 2014/17/EU²⁶ og i EBA's retningslinjer for restancer og tvangsauktion²⁷. Kreditinstitutterne bør overvåge effektiviteten af kreditlempelserne.

126. I dette afsnit beskrives de centrale aspekter af styring og operationer i forbindelse med eksponeringer med kreditlempelser.

6.1 Kreditlempelser og deres levedygtighed

127. Kreditinstitutterne bør overveje at anvende en kombination af forskellige kreditlempelser, herunder med både kortsigtede og langsigtede tidshorisonter, i overensstemmelse med kreditfaciliteternes karakter og løbetid. Kreditinstitutterne bør overveje listen over mulige kreditlempelser i bilag 5.

128. Kreditinstitutterne bør anvende kreditlempelser med en tidshorizont på mindre end to år (et år i forbindelse med projektfinansiering og opførelse af erhvervsjendom), hvis foranstaltningerne ikke løser udestående restancer, medmindre de kombineres med kreditlempelser på over to år.

129. Kreditinstitutterne bør overveje kreditlempelser med en tidshorizont på højst to år (og, hvis relevant, for andre kreditlempelser), når låntager opfylder følgende kriterier:

- a) Låntager er kommet i midlertidige likviditetsproblemer på grund af en identificerbar hændelse. Hændelsen bør påvises formelt ved hjælp af tydelig dokumentation for, at låntagers indkomst helt eller hovedsageligt vil blive reableret på kort sigt, eller på grundlag af, at kreditinstituttet konkluderer, at en langsigtet henstandsløsning ikke var mulig på grund af midlertidig finansiell usikkerhed af generel eller låntagerspecifik karakter. Den type dokumentation, der fremlægges til dette formål, bør stå i et rimeligt forhold til den pågældende kreditfacilitets art, løbetid og værdi.

²⁶ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/17/EU af 4. februar 2014 om forbrugerkreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse og om ændring af direktiv 2008/48/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010 (EUT L 60 af 28.2.2014, s. 34).

²⁷ Retningslinjer for restancer og tvangsauktion (EBA/GL/2015/12).

- b) Låntager opfyldte sine kontraktlige forpligtelser inden hændelsen indtraf.
- c) Låntager har tydeligt udvist vilje til at samarbejde med kreditinstituttet.

130. Kontraktvilkårene for kreditlempelser bør sikre, at kreditinstituttet har ret til at revidere de aftalte kreditlempelser, hvis låntagers situation forbedres, og der derfor kan håndhæves gunstigere betingelser for kreditinstituttet (for så vidt angår kreditlempelser eller de oprindelige kontraktbetingelser). I den henseende bør kontrakten indeholde en angivelse af de specifikke ændringer af kreditlempelser, der skal anvendes som følge af specifikke forbedringer i låntagers situation. Kreditinstitutterne bør også overveje at indføre strenge konsekvenser, såsom krav om supplerende sikkerhedsstillelse i kontraktvilkårene for låntagere, som ikke overholder kreditlempelsesaftalen.

6.1.1 Levedygtig kreditlempelse i forhold til ikkelevedygtig kreditlempelse

131. Kreditinstitutterne bør sondre mellem levedygtige kreditlempelser, som bidrager til at reducere låntagers eksponering, og ikkelevedygtige kreditlempelser.

132. Kreditinstitutterne bør tage hensyn til følgende faktorer, når de vurderer, om kreditlempelserne er levedygtige:

- a) Kreditinstituttet kan påvise (baseret på objektivt verificerbar dokumentation), at låntager har råd til kreditlempelsesløsningen, dvs. at der forventes fuld tilbagebetaling.
- b) Inddrivelsen af udestående restancer håndteres helt eller hovedsageligt, og der forventes en betydelig reduktion på låntagers balance på mellemlang til lang sigt.
- c) I tilfælde, hvor der tidligere er anvendt kreditlempelser, herunder tidligere kreditlempelser på lang sigt, bør kreditinstituttet sørge for, at der gennemføres yderligere interne kontroller for at sikre, at denne efterfølgende håndtering af kreditlempelser opfylder de nedenfor beskrevne kriterier for levedygtighed. Disse kontroller bør som minimum omfatte, at risikostyringsfunktionen på forhånd udtrykkeligt gøres opmærksom på sådanne tilfælde. Endvidere bør der indhentes en udtrykkelig godkendelse fra den relevante øverste beslutningstagende instans.
- d) Kreditlempelser med en kortere tidshorisont anvendes midlertidigt, og kreditinstituttet kan på grundlag af objektivt verificerbar dokumentation påvise, at låntager er i stand til at begynde at tilbagebetale det oprindelige eller ændrede beløb på fuld hovedstols- og rentebasis på udløbsdatoen for den kortfristede, midlertidige ordning.
- e) Denne foranstaltning resulterer ikke i, at der anvendes flere på hinanden følgende kreditlempelser for samme eksponering.

133. Vurderingen af levedygtigheden bør baseres på låntagers finansielle karakteristika og den kreditlempelse, der skal anvendes på det pågældende tidspunkt. Vurderingen af levedygtighed

bør finde sted uanset årsagen til kreditlempelsen. De forskellige årsager til kreditlempelser er bl.a., når låntager anvender en kreditlempelsesklausul i en kontrakt, en bilateral forhandling om kreditlempelser mellem en låntager og et kreditinstitut, og en offentlig kreditlempelsesordning, der gælder alle låntagere i en specifik situation.

6.2 Forsvarlige kreditlempelsesprocesser

6.2.1 Politik for kreditlempelser

134. Kreditinstitutterne bør udforme en politik for deres kreditlempelser. Politikken bør som minimum omfatte følgende:

- a) processen og procedurerne for anvendelse af kreditlempelser, herunder ansvarsområder og beslutningstagning
- b) en beskrivelse af mulige kreditlempelser, herunder dem, der indgår i kontrakter
- c) oplysningskrav for at kunne vurdere kreditlempelsernes levedygtighed
- d) dokumentation for anvendte kreditlempelser
- e) processen og parametrene for overvågning af kreditlempelsernes effektivitet.

135. Kreditinstitutterne bør regelmæssigt gennemgå deres kreditlempelsespolitikker og -muligheder baseret på kollektiv overvågning af forskellige kreditlempelsers performance, herunder undersøgelse af potentielle årsager til og tilfælde af gentagne misligholdelser.

6.2.2 Kreditlempelsernes effektivitet

136. Kreditinstitutterne bør overvåge kvaliteten af kreditlempelserne for at sikre, at de ikke anvendes til at forhale en vurdering, der fastslår, at eksponeringen ikke kan inddrives. Overvågningen bør omfatte kreditlempelser i forbindelse med både ikkemisligholdte og misligholdte eksponeringer og skelne mellem typer af kreditlempelser og -porteføljer.

137. Kreditinstitutterne bør måle effektiviteten af processen for anvendelse af kreditlempelser og overvåge varigheden af beslutningsprocessen og mængden af kreditlempelser i hver fase af anvendelsesprocessen.

138. Kreditinstitutterne bør overvåge effektiviteten af anvendte kreditlempelser. Denne overvågning bør måle kreditlempelsernes succesrate og hvorvidt låntager opfylder de ændrede kontraktmæssige forpligtelser og eksponeringen ikke er misligholdt. Følgende parametre, opdelt efter portefølje og kreditlempelsestype, bør anvendes:

- a) Forbedringsprocent for kreditlempelser og andelen af eksponeringer, der omklassificeres som misligholdte: kreditinstitutterne bør foretage en periodeanalyse og overvåge adfærden for eksponeringer med kreditlempelser fra datoen for ændringen for at

fastlæggelseforbedringsprocenten. Denne analyse bør foretages særskilt for afviklede eksponeringer med og uden kreditlempelser.

- b) Kontantinddrivelsesprocent: kreditinstitutterne bør overvåge kontanter, som er inddrevet gennem kreditlempelser.
- c) Afskrivning: når anvendelse af en kreditlempelse medfører en delvis afskrivning, bør kreditinstitutterne registrere og overvåge disse eksponeringer i forhold til et godkendt tabsbudget. Det aktuelle nettotab, der er forbundet med beslutningen om at afskrive en uinddrivelig eksponering, bør overvåges i forhold til forbedringsprocenten.

139. Kreditinstitutterne bør overvåge indikatorer vedrørende kreditlempelser ved hjælp af en meningsfuld opdeling, der kan omfatte type og varighed af restancer, eksponeringstype, sandsynligheden for tilbagebetaling, eksponeringernes størrelse eller den samlede værdi af eksponeringer mod den samme låntager eller gruppe af indbyrdes forbundne kunder samt antallet af tidligere gennemførte kreditlempelser.

6.2.3 Vurdering af låntagers tilbagebetalingsevne

140. Før kreditinstitutterne anvender nogen form for kreditlempelser, bør de vurdere låntagers tilbagebetalingsevne. Dette bør omfatte en passende vurdering af låntagers finansielle situation på grundlag af tilstrækkelige oplysninger og under hensyntagen til relevante faktorer såsom låntagers gældsbetjeningsevne og samlede gældsætning eller den/det pågældende formue/projekt.

6.2.4 Standardiserede kreditlempelser og beslutningstræer

141. Kreditinstitutterne bør have passende politikker og procedurer med en række holdbare og effektive løsninger for låntager, når der ydes kreditlempelser. Opdelingen af eksponeringer i porteføljer bør afspejles i disse politikker og procedurer for at sætte kreditinstitutterne i stand til at vedtage forskellige kreditlempelser for forskellige segmenter af låntagere og skræddersy foranstaltninger til dem.

142. Kreditinstitutterne bør overveje at udvikle beslutningstræer og standardiserede kreditlempelser for porteføljer af homogene låntagere med mindre komplekse eksponeringer. Beslutningstræerne kan bidrage til at fastlægge og gennemføre passende og bæredygtige strategier for kreditlempelser i forbindelse med specifikke porteføljer af låntagere på en konsekvent måde på grundlag af godkendte kriterier.

6.2.5 Sammenligning med andre NPE-håndteringsmuligheder

143. Kreditinstitutterne bør anvende en nettonutidsværdimetode til at afgøre, hvilken håndteringsmulighed der er den mest hensigtsmæssige og bæredygtige for låntagers forskellige omstændigheder, under hensyntagen til en retfærdig behandling af forbrugeren, og de bør sammenligne nettonutidsværdien af den påtænkte kreditlempelse med nettonutidsværdien for

håndhævelse og andre tilgængelige afviklingsmuligheder. De parametre, der anvendes i beregningen, såsom den antagne afviklingsperiode, fradrag i sikkerhedsværdien og kapital- og afviklingsomkostninger, bør baseres på observerede empiriske data.

6.2.6 Mål for kreditlempelser og overvågning

144. Kreditlempelseskontrakter og -dokumentation bør omfatte en veldefineret målplan for låntager, der omfatter alle de nødvendige mål, som låntager skal opfylde for at tilbagebetale eksponeringen i løbet af kontraktens løbetid. Disse milepæle/mål bør være troværdige, tilstrækkeligt konservative og tage hensyn til enhver potentiel forringelse af låntagers finansielle situation. Resultaterne for den låntager, der har fået kreditlempelse, herunder dennes opfyldelse af alle aftalte mål, bør overvåges nøje af NPE-håndteringsenheden, som er ansvarlig for at yde kreditlempelser, i det mindste i prøveperioden.

7. Konstatering af misligholdte eksponeringer

145. Kreditinstitutterne bør anvende definitionen af misligholdte eksponeringer i bilag V til Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) nr. 680/2014 i deres risikostyring.

146. I dette afsnit beskrives de centrale elementer i styring og operationer i forbindelse med konstatering af misligholdte eksponeringer.

7.1 Restancekriteriet

147. Kreditinstitutterne bør opfatte eksponeringer som værende i restance i overensstemmelse med afsnit 4 i EBA's retningslinjer om anvendelse af definitionen på misligholdelse²⁸ og Kommissionens delegerede forordning (EU) 2018/171 om væsentlighedsgrænsen for gældsforpligtelser i restance.²⁹

7.2 Tegn på manglende sandsynlighed for tilbagebetaling

148. Kreditinstitutterne bør indregne eksponeringer, der ikke er sandsynlighed for vil blive tilbagebetalt, og identificere tegn på, at låntager ikke kan forventes at tilbagebetale i overensstemmelse med afsnit 5 i EBA's retningslinjer om anvendelse af definitionen på misligholdelse.

²⁸ Retningslinjer om anvendelse af definitionen på misligholdelse i henhold til artikel 178 i forordning (EU) nr. 575/2013 (EBA/GL/2016/07).

²⁹ Kommissionens delegerede forordning (EU) 2018/171 af 19. oktober 2017 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 for så vidt angår reguleringsmæssige tekniske standarder for væsentlighedsgrænsen for gældsforpligtelser i restance (EUT L 32 af 6.2.2018 s.1).

149. Kreditinstitutterne bør overvåge låntagers tilbagebetalingsevne. For så vidt angår erhvervslåntagere, bør disse vurderes mindst en gang om året og på vigtige indberetningstidspunkter, hvor der er finansielle data til rådighed. Kreditinstitutterne bør i god tid indsamle de seneste finansielle oplysninger fra erhvervslåntagere. Manglende eller urimeligt sen indsendelse af oplysninger kan ses som et negativt tegn med hensyn til låntagers kreditværdighed. Hvis der er tale om ikkeerhvervslåntagere, bør kreditinstitutterne overvåge betalingsresultaterne og eventuelle tegn på finansielle vanskeligheder, som kan påvirke tilbagebetalingsevnen. For låntagere på en observationsliste eller med en svag rating bør der være hyppigere eftersynsprocesser afhængigt af væsentligheden, porteføljen og låntagers finansielle situation. Den regelmæssige vurdering af låntagers tilbagebetalingsevne bør også gælde for stående lån, da disse lån udgør en højere risiko end lån, der er underlagt regelmæssig afskrivning, og også fordi låntagers løbende betaling af de skyldige renter ikke er tilstrækkelig grund til at antage, at det afsluttende afdrag på lånet vil blive betalt.

7.3 Kreditlempelser og resultatstatus

7.3.1 Henstand

150. Med henblik på gennemførelse af kreditlempelser bør kreditinstitutterne være i stand til at identificere tegn på eventuelle fremtidige finansielle vanskeligheder på et tidligt tidspunkt. Vurderingen af låntagers finansielle situation bør derfor ikke begrænses til eksponeringer med åbenbare tegn på økonomiske vanskeligheder. Der bør også foretages en vurdering af finansielle vanskeligheder for eksponeringer, hvor låntager ikke har åbenbare finansielle vanskeligheder, men i forhold til hvilke markedsvilkårene har ændret sig væsentligt på en måde, der kunne påvirke låntagers evne til at tilbagebetale lånet (f.eks. stående lån, hvis tilbagebetalingen afhænger af salget af fast ejendom eller lån i udenlandsk valuta).

151. Vurderingen af en låntagers finansielle vanskeligheder bør udelukkende baseres på låntagers situation, og der ses bort fra sikkerhedsstillelse eller anden garanti stillet af tredjeparter. Ved vurderingen af låntagers finansielle vanskeligheder bør kreditinstitutterne i overensstemmelse med bilag V til Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) nr. 680/2014 mindst tage hensyn til følgende afkræftelige omstændigheder:

- a) låntager/faciliteten har været i restance i mere end 30 dage i løbet af de seneste tre måneder forud for ændringen eller genfinansieringen
- b) sandsynligheden for misligholdelse i kreditinstituttets interne ratingklasse er steget i de tre måneder, der går forud for ændringen eller genfinansieringen
- c) tilstedeværelse på en observationsliste inden for de sidste tre måneder forud for ændringen eller genfinansieringen.

152. Eksponeringer bør ikke identificeres som værende med kreditlempelser, når der gives koncessioner til låntagere, som ikke er i økonomiske vanskeligheder. Kreditinstitutterne bør på

grundlag af en detaljeret finansiel vurdering sondre mellem genforhandlinger eller geninvesteringer, der ydes låntagere, som ikke er i finansielle vanskeligheder, og kreditlempelser såsom koncessioner til låntagere i finansielle vanskeligheder i overensstemmelse med bilag V til Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) nr. 680/2014.

153. Anvendelse af nye vilkår, f.eks. en ny rentesats, der er gunstigere end den, låntagere med en tilsvarende risikoprofil kan opnå, kan anses for at være et tegn på en sådan koncession, hvis kreditinstituttet fastslår, at årsagen til den nye rente er låntagers finansielle vanskeligheder. Anvendelse af nye og mere favorable vilkår end de, der praktiseres på markedet, bør ikke betragtes som en forudsætning for identificeringen af koncessioner og dermed kreditlempelser. Når en låntager i overensstemmelse med bilag V til Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) nr. 680/2014 er i finansielle vanskeligheder, bør en ændring af vilkårene svarende til, hvad andre låntagere med en tilsvarende risikoprofil kan få fra kreditinstituttet, kunne betragtes som en koncession, herunder når låntagere indgår i offentlige kreditlempelsesordninger, der tilbydes af kreditinstitutter.

154. Låntagerne kan anmode om ændringer i kontraktvilkårene for deres lån uden at stå eller snarligt stå over for vanskeligheder med at opfylde deres finansielle forpligtelser. Kreditinstitutterne bør vurdere låntagers finansielle situation, når sådanne ændringer af kontraktvilkårene påvirker betalingsresultaterne.

7.3.2 Klassificering af eksponeringer med kreditlempelser som misligholdte

155. Når kreditinstitutterne anvender kreditlempelser for ikkemisligholdte eksponeringer, bør de vurdere, om disse foranstaltninger medfører behov for at omklassificere eksponeringen til misligholdt. Anvendelse af kreditlempelser for misligholdte eksponeringer ophæver ikke deres status som misligholdte. De bør fortsat identificeres som misligholdte i mindst ét år af forbedringsperioden efter anvendelsen af kreditlempelser som angivet i bilag V til Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) nr. 680/2014 og i afsnit 7.3.3.

156. Ved vurderingen af, om eksponeringer med kreditlempelser bør klassificeres som misligholdte, bør kreditinstitutterne vurdere, om eksponeringerne:

- a) understøttes af uhensigtsmæssige betalingsplaner (enten indledende eller efterfølgende betalingsplaner, alt efter, hvad der er relevant), der bl.a. omfatter en gentagen manglende overholdelse af betalingsplanen, ændringer af betalingsplanen for at undgå manglende overholdelse eller betalingsplanens indvirkning på de forventninger, der ikke understøttes af makroøkonomiske prognoser eller af troværdige antagelser om låntagers evne eller vilje til at tilbagebetale
- b) omfatter kontraktvilkår, der udsætter perioden med regelmæssige afdrag på transaktionen og dermed hindrer vurderingen med henblik på korrekt klassificering, f.eks. hvis der ydes kreditlempelser i perioder på mere end to år for tilbagebetalingen af hovedstolen

- c) omfatter de underkendte beløb, der overstiger de akkumulerede kreditrisikotab for misligholdte eksponeringer med en lignende risikoprofil.

7.3.3 Forbedring/ophør af status som misligholdt

157. Kreditinstitutterne bør omklassificere misligholdte eksponeringer, herunder eksponeringer med kreditlempelser, som ikkemisligholdte i overensstemmelse med bilag V til Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) nr. 680/2014. Kreditinstitutterne bør foretage en finansiel analyse af låntager for at fastslå, at der ikke foreligger betænkeligheder med hensyn til låntagers evne til at indfri sine kreditforpligtelser.

158. Kreditinstitutternes politikker for omklassificering af misligholdte eksponeringer med kreditlempelser bør specificere praksis i forbindelse med at fjerne betænkeligheder med hensyn til låntagers evne til at overholde betingelserne efter kreditlempelser som fastsat i bilag V til Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) nr. 680/2014. Disse politikker bør fastlægge kriterier for tilbagebetalinger, der gennemføres i løbet af forbedringsperioden på mindst et år, og definere låntagers evne til at overholde betingelserne efter kreditlempelser (i det omfang, der er sandsynlighed for fuld tilbagebetaling af gælden) uden at være afhængig af at realisere sikkerhedsstillelsen ved som minimum at påvise betaling af et ikke ubetydeligt hovedstolsbeløb. Disse politikker bør kræve betaling af både hovedstol og renter.

159. Hvis en låntager har andre eksponeringer mod et kreditinstitut, som ikke er omfattet af en kreditlempelse, bør kreditinstituttet desuden tage hensyn til indvirkningen af og resultaterne af disse eksponeringer i sin vurdering af låntagers evne til at overholde betingelserne efter kreditlempelser. Overvejelsen af at yde restance bør ikke ændre omfanget af anvendelsen af status som misligholdt i overensstemmelse med bilag V til Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) nr. 680/2014, og kun eksponeringer, som er omfattet af kreditlempelser, bør identificeres som FBE'er.

160. Kontraktvilkår, der forlænger tilbagebetalingsperioden, såsom perioder med kreditlempelser for hovedstolen, bør bekræfte klassificeringen af disse FBE'er som misligholdte, indtil kravene i bilag V til Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) nr. 680/2014 er opfyldt. Det forhold, at forbedringsperioden på et år er udløbet, bør ikke automatisk føre til omklassificering til ikkemisligholdt, medmindre der er foretaget regelmæssige tilbagebetalinger i løbet af disse 12 måneder, og der er foretaget en vurdering, som ikke viser tegn på manglende sandsynlighed for tilbagebetaling.

7.3.4 Identifikation af eksponeringer som ikkemisligholdte eksponeringer med kreditlempelser

161. Når eksponeringer med kreditlempelser er klassificeret som ikkemisligholdte, enten fordi de opfylder betingelserne for at blive omklassificeret fra at være misligholdt, eller fordi kreditlempelserne ikke førte til klassificering af eksponeringen som misligholdt, bør de fortsat identificeres som eksponeringer med kreditlempelser, indtil alle betingelserne for at stoppe

klassificeringen af eksponeringer som eksponeringer med kreditlempelser i henhold til punkt 256 i bilag V til Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) nr. 680/2014 er opfyldt.

162. Kreditinstitutternes politikker for identificering af ikkemisligholdte FBE'er bør specificere praksisser for afvisning af betænkeligheder vedrørende låntagers økonomiske vanskeligheder. Kreditinstitutternes politikker bør kræve, at låntager gennem regelmæssige betalinger har afviklet et beløb, der svarer til alle de beløb (hovedstol og renter), der tidligere var forfaldne eller underkendt på tidspunktet for koncessionen, eller på anden vis påviser sin evne til at overholde betingelserne efter kreditlempelser under alternative objektive kriterier, som omfatter en tilbagebetaling af hovedstolen.

163. I overensstemmelse med punkt 260 i bilag V til Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) nr. 680/2014 vil nye kreditlempelser, som anvendes for ikkemisligholdte FBE'er, der er blevet omklassificeret fra kategorien misligholdt, medføre omklassificering af disse transaktioner til kategorien misligholdt. Det samme bør gælde, når disse eksponeringer kommer mere end 30 dage i restance.

7.4 Konsekvent anvendelse af definitionen på misligholdt

164. Kreditinstitutterne bør indføre passende mekanismer og procedurer i overensstemmelse med afsnit 8 i EBA's retningslinjer for definitionen på misligholdelse, for den harmoniserede gennemførelse af definitionen i alle datterselskaber og filialer. Dette sikrer, at identificeringen af misligholdte eksponeringer er konsekvent på enheds- og bankkoncernniveau.

165. Kreditinstitutternes politikker bør sikre konsistent behandling af individuelle kunder og grupper af indbyrdes forbundne kunder som defineret i forordning (EU) nr. 575/2013, EBA's retningslinjer om indbyrdes forbundne kunder³⁰ og EBA's retningslinjer for definitionen på misligholdelse. Kreditinstitutternes politikker bør også sikre en konsistent vurdering af de underliggende retlige forhold mellem juridiske enheder i en gruppe af indbyrdes forbundne kunder. Som følge af mulig smittevirkning bør kreditinstitutterne om muligt anvende et gruppeperspektiv, ved vurdering af status for en låntagers eksponering som misligholdt, medmindre den påvirkes af isolerede tvister, som ikke vedrører modpartens solvens.

166. I overensstemmelse med EBA's retningslinjer om definitionen på misligholdelse skal kreditinstitutterne føre et register over alle klassificeringskriterier.

³⁰ Retningslinjer vedrørende indbyrdes forbundne kunder i henhold til artikel 4, stk. 1 og 39, i forordning (EU) nr. 575/2013 (EBA/GL/2017/15).

8. Værdiforringelse af misligholdte eksponeringer og afskrivninger

167. Kreditinstitutterne bør foretage skøn over nedskrivninger for misligholdte eksponeringer og eksponeringer med kreditlempelser, der testes for værdiforringelse i overensstemmelse med EBA's retningslinjer for kreditinstitutters kreditrisikostyringspraksis og opgørelse af forventede kredittab.

168. I dette afsnit beskrives de vigtigste elementer i ledelse og operationer i forhold til måling af værdiforringelse af misligholdte eksponeringer og afskrivninger.

8.1 Afskrivninger på misligholdte eksponeringer

169. I overensstemmelse med EBA's retningslinjer for kreditinstitutters kreditrisikostyringspraksis og opgørelse af forventede kredittab³¹ bør manglende sandsynlighed for tilbagebetaling indregnes i den relevante periode gennem nedskrivninger og afskrivninger. Når kreditinstituttet ikke har nogen rimelig forventning om at inddrive kontraktlige pengestrømme i forbindelse med eksponeringen, bør det medføre en delvis eller fuldstændig afskrivning af eksponeringen (IFRS 9.B3.2.16.r).

170. Der kan foretages afskrivning, før der er truffet retslige tiltag over for låntager til at inddrive gælden fuldt ud. En afskrivning bør ikke anses for at betyde, at kreditinstituttet har fortabt den juridiske ret til at inddrive gælden, idet et kreditinstituts beslutning om at fortabe det retlige krav på gælden er gældseftergivelse.

171. Afskrivninger udgør et tilfælde af ophør af indregning (IFRS 9.5.4.4). Hvis kontanter eller andre aktiver i sidste ende inddrives, skal disse inddrivelses indregnes direkte som indtægt på resultatopgørelsen.

172. Kreditinstitutterne bør føre detaljerede fortegnelser over alle foretagne afskrivninger på misligholdte eksponeringer på porteføljebasis.

8.2 Værdiforringelse af misligholdte eksponeringer og afskrivninger

173. Kreditinstitutterne bør i deres interne politikker have retningslinjer for rettidigheden af værdiforringelser og afskrivninger, idet der tages hensyn til eksterne omstændigheder og faktorer såsom igangværende retslige procedurer. For så vidt angår eksponeringer eller dele af disse, som ikke er dækket af sikkerhedsstillelse, bør kreditinstitutterne overveje passende maksimale perioder for fuld dækning af værdiforringelse og afskrivning. For de dele af

³¹ Retningslinjer for kreditinstitutters kreditrisikostyringspraksis og opgørelse af forventede kredittab (EBA/GL/2017/06).

eksponeringer, der er stillet sikkerhed for, bør fastsættelsen af en minimumsværdiforringelse tage hensyn til typen af sikkerhedsstilling. Der bør anvendes empiriske data ved kalibrering af ovennævnte værdiforringelses- og afskrivningsperioder. Ved vurdering af muligheden for at inddrive misligholdte eksponeringer og ved fastlæggelse af interne tilgange til afskrivninger på disse bør kreditinstitutterne være særligt opmærksomme på de nedenfor anførte kohorter, da de kan have højere niveauer af permanent uinddrivelighed.

- a) Eksponeringer med længerevarende restancer: der kan være behov for forskellige tærskler for forskellige porteføljer. Kreditinstitutterne bør vurdere inddriveligheden af misligholdte eksponeringer, hvis låntager har været i restance i en længere periode. Hvis det efter denne vurdering konkluderes, at der ikke er nogen rimelig forventning om at inddrive en eksponering eller en del heraf, bør der foretages en hel eller delvis afskrivning.
- b) Eksponeringer, der er genstand for en insolvensprocedure: hvis sikkerhedsstillingen for eksponeringen er lav, absorberer de retslige udgifter ofte en betydelig del af provenuet fra konkursproceduren, og de skønnede inddrivelsler kan derfor forventes at blive meget lave.
- c) En delvis afskrivning kan være berettiget, når det kan dokumenteres, at låntager ikke er i stand til at tilbagebetale hele eksponeringen, hvilket betyder, at der er en rimelig forventning om at inddrive en del af eksponeringen.

8.3 Værdiforringelses- og afskrivningsprocedurer

174. Kreditinstitutterne bør vedtage, dokumentere og følge forsvarlige politikker, procedurer og kontroller til vurdering og måling af nedskrivninger og afskrivning på misligholdte eksponeringer i overensstemmelse med EBA's retningslinjer for kreditrisikostyringspraksis og opgørelse af forventede kredittab. Kreditinstitutterne bør back-teste deres skøn over nedskrivninger i forhold til de faktiske tab.

175. Disse metoder bør også omfatte politikker og procedurer vedrørende afskrivninger og inddrivelsler som defineret i EBA's retningslinjer for kreditrisikostyringspraksis og opgørelse af forventede kredittab. Afskrivningspolitikken bør omfatte indikatorer, der anvendes til at vurdere forventningerne til inddrivelse og detaljerede oplysninger om de eksponeringer, der er blevet afskrevet, men som stadig er genstand for fuldbyrdsaktiviteter.

176. Kreditinstitutter bør i overensstemmelse med EBA's retningslinjer for kreditrisikostyringspraksis og opgørelse af forventede kredittab have fælles processer, systemer, værktøjer og data.

177. Et kreditinstituts interne revisionsfunktion bør kontrollere de metoder, der anvendes i overensstemmelse med EBA's retningslinjer vedrørende intern ledelse.³²

³² Retningslinjer vedrørende intern ledelse i henhold til direktiv 2013/36/EU (EBA/GL/2017/11).

9. Værdiansættelse af sikkerhedsstillelse i form af fast ejendom og løsøre

178. I dette afsnit beskrives de vigtigste elementer i forbindelse med pant i fast ejendom og løsøre, der stilles som sikkerhed for misligholdte eksponeringer.

9.1 Ledelse, procedurer og kontroller

9.1.1 Generel politik og generelle procedurer

179. Et kreditinstitut bør have en skriftlig politik og skriftlige procedurer for værdiansættelse af sikkerhedsstillelse i form af fast ejendom. Politikken og procedurerne bør være i fuld overensstemmelse med kreditinstitutets ramme for risikovillighed.

180. Politikken og procedurerne bør dække værdiansættelsen af al sikkerhedsstillelse i form af fast ejendom og løsøre uanset deres berettigelse til tilsynsmæssige formål i overensstemmelse med kravene i artikel 208 og 210 i forordning (EU) nr. 575/2013.

181. Politikken og procedurerne bør godkendes af ledelsesorganet og børefterses mindst en gang om året.

9.1.2 Overvågning og kontroller

182. Kreditinstitutterne bør regelmæssigt overvåge og gennemgå de værdiansættelser, som interne eller eksterne vurderingsmænd regelmæssigt har foretaget, jf. dette afsnit.

183. Kreditinstitutterne bør udvikle og gennemføre en robust intern kvalitetssikringspolitik og procedurer for værdiansættelser, som foretages internt og eksternt, i betragtning af følgende:

- a) Kvalitetssikringsprocessen bør gennemføres af en funktion, der er uafhængig i forhold til den funktion, der foretager den indledende værdiansættelse og varetager lånbehandlingen, lånovervågningen og udlånsproceduren.
- b) Uafhængigheden af processen for udvælgelse af eksterne vurderingsmænd bør kontrolleres regelmæssigt som led i kvalitetssikringsprocessen.
- c) En passende, tilsvarende stikprøve af interne og eksterne værdiansættelser bør regelmæssigt sammenlignes med markedsobservationer.
- d) Der bør foretages regelmæssig back-test af både interne og eksterne værdiansættelser.
- e) Kvalitetssikringen bør baseres på en passende stikprøvestørrelse.

184. Desuden bør den interne revisionsfunktion regelmæssigt vurdere sammenhængen i og kvaliteten af værdiansættelsespolitikken og -procedurerne, uafhængigheden af processen for udvælgelse af vurderingsmænd og korrektheden af de værdiansættelser, der er foretaget af såvel eksterne som interne vurderingsmænd.

9.1.3 Individuel værdiansættelse af fast ejendom og brug af indeksering

185. Kreditinstitutterne bør overvåge værdien af sikkerheden i fast ejendom hyppigt og mindst som angivet i artikel 208, stk. 3, i forordning (EU) nr. 575/2013.

186. Indeksering eller lignende metoder kan anvendes til at overvåge værdien af en sikkerhedsstillelse og identificere sikkerhedsstillelse, der kræver fornyet værdiansættelse. Dette bør være i overensstemmelse med instituttets politik, og forudsat at den sikkerhedsstillelse, der skal vurderes, er egnet til nøjagtig vurdering ved hjælp af disse metoder.

187. De anvendte indekseværdier til denne indeksering kan være interne eller eksterne, når blot de:

- a) revideres regelmæssigt og resultaterne af denne gennemgang dokumenteres og er let tilgængelige, og hvor eftersynscyklussen og de ledelsesmæssige krav er klart defineret i et politikdokument, der er godkendt af ledelsesorganet
- b) er tilstrækkeligt detaljerede til, at metoden er hensigtsmæssig og egnet til den pågældende type sikkerhedsstillelse
- c) er baserede på en tilstrækkelig lang række observerede empiriske data for de faktiske ejendomstransaktioner.

188. Værdiansættelser og fornyede værdiansættelser af sikkerhed i fast ejendom bør foretages på et individuelt og ejendomsspecifikt grundlag. Ved værdiansættelser og fornyede værdiansættelser af sikkerhed i fast ejendom bør der ikke udelukkende anvendes en statistisk model til eftersyn af værdiansættelsen af ejendommen.

189. De kompetente myndigheder bør fastlægge en fælles tærskel for den individuelle værdiansættelse og fornyede værdiansættelse af den sikkerhed, der er stillet for misligholdte eksponeringer, af en uafhængig vurderingsmand. Denne tærskel bør gælde for alle kreditinstitutter i myndighedens retsområde og bør offentliggøres.

9.1.4 Vurderingsmænd

190. Alle vurderinger af fast ejendom, herunder ajourførte værdiansættelser, bør udføres af en uafhængig og kvalificeret vurderingsmand, som har de nødvendige kvalifikationer, evner og erfaringer til at foretage en værdiansættelse, jf. artikel 208, stk. 3, litra b), og artikel 229 i forordning (EU) nr. 575/2013.

191. Kreditinstitutterne bør med henblik på eksterne vurderinger oprette et panel af uafhængige og kvalificerede vurderingsmænd på grundlag af nedenstående kriterier. Vurderingsmandens

resultater bør vurderes løbende, og der bør træffes afgørelse om, hvorvidt den enkelte vurderingsmand skal forblive i panelet.

192. Kreditinstitutterne bør sikre, at de eksterne vurderingsmænd i panelet har en tilstrækkelig og gyldig erhvervsansvarsforsikring.

193. Kreditinstituttet bør sikre, at hver enkelt kvalificeret vurderingsmand i panelet:

- a) er fagligt kompetent og mindst har det minimumsuddannelsesniveau, der kræves i henhold til nationale krav for at kunne foretage sådanne værdiansættelser
- b) har passende tekniske færdigheder og erfaring til at varetage opgaven
- c) er bekendt med og i stand til at påvise evne til at overholde alle love, forskrifter og standarder for ejendomsvurdering, der finder anvendelse for vurderingsmanden og opgaven
- d) har det nødvendige kendskab til genstanden for værdiansættelsen, det relevante ejendomsmarked og formålet med værdiansættelsen.

194. Et panel af vurderingsmænd bør have ekspertise inden for forskellige dele af den ejendomssektor, der er relevant for kreditinstituttets udlånsvirksomhed, og lånets stedlige placering.

195. For at afbøde eventuelle interessekonflikter bør kreditinstitutterne sikre, at alle interne og eksterne vurderingsmænd, der skal foretage en faktisk vurdering af en given ejendom, og deres førstegradsslægtninge opfylder følgende krav:

- a) De er ikke involveret i lånebehandlingen, lånebeslutningen eller kreditbevillingsproceduren.
- b) De er ikke styret eller påvirket af låntagers kreditværdighed.
- c) De har ikke nogen faktisk eller potentiel, aktuel eller fremadrettet interessekonflikt i forbindelse med resultatet af værdiansættelsen.
- d) De har ingen interesse i ejendommen.
- e) De er ikke en tilknyttet hverken ejendommens køber eller sælger.
- f) De leverer en upartisk, klar, gennemsigtig og objektiv værdiansættelsesrapport.
- g) Det gebyr, de modtager, er ikke knyttet til resultatet af værdiansættelsen.

196. Kreditinstitutterne bør sikre en passende rotation af vurderingsmænd, dvs. at når samme vurderingsmand har foretaget to på hinanden følgende individuelle værdiansættelser af den faste ejendom, bør vurderingsmanden udskiftes, og der udnævnes enten en anden intern vurderingsmand eller en anden ekstern vurderingsmand.

9.2 Hyppighed af værdiansættelser

197. I tilsynsøjemed bør kreditinstitutterne ajourføre værdiansættelser af alle sikrede eksponeringer i overensstemmelse med kravene i artikel 208, stk. 3, og artikel 210, litra c), i forordning (EU) nr. 575/2013.

198. Den gruppe af sikkerhedsstillelse, der regelmæssigt er genstand for individuelle værdiansættelser og fornyede værdiansættelser, bør ajourføres på det tidspunkt, hvor eksponeringen klassificeres som misligholdt og mindst én gang årligt, mens den fortsat er klassificeret som sådan. Kreditinstitutterne bør sikre, at indekseringen for den sikkerhedsstillelse, der er genstand for indeksering eller andre lignende metoder, ajourføres mindst en gang årligt.

199. For ejendomme med en ajourført individuel værdiansættelse, der er foretaget inden for de seneste 12 måneder (i overensstemmelse med alle gældende principper og krav som anført i dette afsnit), kan ejendomsværdien indekseres op til perioden for gennemgangen af værdiforringelsen.

200. Kreditinstitutterne bør foretage hyppigere overvågning, hvis der er betydelige negative ændringer på markedet, og/eller, hvis der er tegn på et betydeligt fald i værdien af den enkelte sikkerhedsstillelse.

201. Kreditinstitutterne bør derfor fastlægge kriterier i deres politik og procedurer for værdiansættelse af sikkerhedsstillelse til at afgøre, om der er sket et betydeligt fald i værdien af sikkerhedsstillelsen. Kriterierne vil om muligt omfatte kvantitative tærskler for hver type sikkerhedsstillelse baseret på de observerede empiriske data og alle relevante kvalitative kreditinstitutterfaringer under hensyntagen til relevante faktorer såsom markedsprisudviklingen eller udtalelser fra uafhængige vurderingsmænd.

202. Kreditinstitutterne bør have passende procedurer og systemer til at markere forældede værdiansættelser og iværksætte værdiansættelsesrapporter.

9.3 Værdiansættelsesmetode

9.3.1 Generelle overvejelser

203. Kreditinstitutterne bør have fastlagte værdiansættelsesmetoder for hver enkelt type sikkerhedsstillelse. Disse bør være tilstrækkelige og egnede til den pågældende type af sikkerhedsstillelse.

204. Al sikkerhedsstillelse i form af fast ejendom bør værdiansættes på grundlag af markedsværdien eller belåningsværdien som fastsat i artikel 229 i forordning (EU) nr. 575/2013. Løsøre bør værdiansættes til markedsværdien.

205. For så vidt angår løvsøre bør kreditinstitutter i overensstemmelse med kravene i artikel 199, stk. 6, i forordning (EU) nr. 575/2013 med jævne mellemrum vurdere aktivets likviditet. Hvis der er væsentlig volatilitet i markedspriserne, bør instituttet påvise, at værdiansættelsen af sikkerhedsstillelsen er tilstrækkeligt konservativ.

206. For så vidt angår løvsøre bør kreditinstitutterne i overensstemmelse med kravene i artikel 210 i forordning (EU) nr. 575/2013 foretage en tilstrækkeligt juridisk gennemgang, der bekræfter, at sikkerhedsstillelsen kan fuldbyrdes, herunder en vurdering af den juridiske ret til at fuldbyrde og realisere sikkerheden i tilfælde af misligholdelse, inden for en rimelig tidsfrist.

207. Generelle værdiansættelser, der kun er baseret på de diskonterede genanskaffelsesomkostninger, bør ikke anvendes. For så vidt angår indkomstskabende ejendom, kan der anvendes en markedssammenlignelig eller tilbagediskonteret pengestrømsmetode.

208. Sikkerhed i fast ejendom bør værdiansættes i overensstemmelse med gældende internationale, europæiske og nationale standarder.³³

9.3.2 Forventede fremtidige pengestrømme

209. Kreditinstitutterne bør foretage et skøn over de tilbagediskonterede pengestrømme på en forsigtig måde og i overensstemmelse med gældende regnskabsstandarder.

210. Beregning af tilbagediskonterede pengestrømme bør tage hensyn til tilfælde, hvor:

- a) låntagers driftsmæssige pengestrøm fortsætter og kan anvendes til at tilbagebetale den finansielle gæld, og der kan stilles sikkerhed i det omfang, at det ikke påvirker de driftsmæssige pengestrømme, og
- b) låntagers driftsmæssige pengestrømme ophører, og der stilles sikkerhed.

211. Når skønnet er baseret på den antagelse, at låntagers driftsmæssige pengestrømme vil fortsætte, herunder de pengestrømme, der indkommer fra sikkerhedsstillelsen, er der behov for ajourførte og pålidelige oplysninger om pengestrømme.

212. Når skønnet er baseret på den antagelse, at låntagers driftsmæssige pengestrømme vil ophøre, bør det fremtidige salgsprovenu fra sikkerhedsstillelsen justeres, så der tages højde for de relevante afviklingsomkostninger og fradrag i sikkerhedsværdien.

213. Ud over de ovennævnte afviklingsomkostninger bør der, hvis relevant, anvendes et fradrag på den ajourførte værdiansættelse som beskrevet nedenfor.

³³ Disse omfatter de europæiske vurderingsstandarder EVS-2016 (den blå bog) og Royal Institute of Chartered Surveyors (RICS)' standarder.

214. Ejendomsprisen på tidspunktet for afviklingen bør tage hensyn til de nuværende og forventede markedsvilkår.
215. Overvejelser om salgstidspunkt i forbindelse med afhændelse af belånt ejendom bør også medtages og være baseret på gældsfuldbyrdespraksis og -erfaringer fra retslige procedurer på nationalt plan og på empiriske data, og de bør back-testes i overensstemmelse hermed. Disse overvejelser bør omfatte eventuelle driftsomkostninger eller kapitaludgifter, der skal afholdes før salgstidspunktet.
216. Afviklingsstrategierne ved fuldbyrdelse af sikkerhedsstillelse kan både være med samtykke (frivillig afvikling) og uden samtykke (tvangsafvikling).
217. Fradraget i forbindelse med afviklingsomkostningerne bør afspejle den måde, hvorpå sikkerheden fuldbyrdes, dvs. om det er med eller uden samtykke.
218. Fradraget i sikkerhedsværdien bør afspejle markedslikviditeten og afviklingsstrategien. Den bør ikke afspejle nødsalgsbetingelser, medmindre den forventede afviklingsstrategi rent faktisk omfatter et nødsalg.
219. Kreditinstitutterne bør anvende passende fradrag i sikkerhedsværdien i henhold til IFRS 9 til beregningen af lovpligtig kapital og med henblik på risikokontrolstyring. Et fradrag i sikkerhedsværdien kan være tæt på nul for højlikvide og ikke-nødlidende typer af sikkerhedsstillelse, der ikke er påvirket af nogen væsentlige korrelationsrisici.
220. Alle kreditinstitutter bør udarbejde deres egne antagelser for afviklingsomkostninger og fradrag i sikkerhedsværdien på grundlag af observerede empiriske data. Hvis der ikke foreligger tilstrækkelige empiriske data, bør antagelserne vedrørende fradrag mindst være baseret på likviditet, gået tid og vurderingens kvalitet/alder. Hvis et kreditinstitut står over for et midlertidigt frosset ejendomsmarked, og kun et lille antal ejendomme er blevet solgt eller salgshistorikken skal anses for at være utilstrækkelig, bør der anvendes et mere konservativt fradrag i sikkerhedsværdien.

9.4 Yderligere overvejelser vedrørende vurdering af pengestrømme fra afvikling af sikkerhed i fast ejendom

221. Ved vurderingen af pengestrømme fra afvikling af pant i fast ejendom bør kreditinstitutterne anvende hensigtsmæssige og troværdige antagelser. Kreditinstitutterne bør desuden være opmærksomme på kravene til værdiansættelse af pengestrømme i henhold til IFRS 13 om måling af dagsværdi. Finansielle institutter bør navnlig opfylde følgende krav:
- a) De skal fastsætte det forventede afhændelsestidspunkt under hensyntagen til aktuelle og forventede markedsforskel og de underliggende nationale retlige rammer for afhændelse af belånt ejendom.

- b) De skal sikre, at den ejendomspris, der ved afviklingen anvendes til at fastsætte den anslåede markedsværdi af sikkerheden i fast ejendom, ikke er baseret på makroøkonomiske prognoser/antagelser, der er mere optimistiske end de prognoser, der udarbejdes af relevante myndigheder og organisationer som f.eks. Den Internationale Valutafond (IMF) og Det Europæiske System af Centralbanker (ESCB)/Det Europæiske Udvalg for Systemiske Risici (ESRB), og at den derfor ikke tager udgangspunkt i en forbedring af de nuværende markedsvilkår.
- c) De skal sikre, at indtægterne fra sikkerhed i fast ejendom ikke antages at stige fra det nuværende niveau, medmindre der findes en kontraktlig aftale om en sådan stigning. Dertil kommer, at de løbende indtægter fra ejendom bør justeres ved beregning af pengestrømmene for at afspejle de forventede økonomiske vilkår. Kreditinstitutterne bør overveje, om det er hensigtsmæssigt på forhånd at beregne en fast indtægt i tider med økonomisk afmatning, hvor antallet af ledige ejendomme er stigende og/eller efterspørgslen på transport er faldende, så indtægterne sættes under pres og falder.
- d) Det er ikke acceptabelt at anvende en hold-strategi for sikkerhedsstillelse i form af fast ejendom. En hold-strategi defineres som besiddelse af aktivet til en værdi, der ligger over markedsværdien, under forudsætning af, at aktivet sælges, når markedet er kommet sig.

222. Når værdien af sikkerhedsstillelsen anvendes ved vurderingen af det geninddrivelige beløb for eksponeringen, skal mindst følgende dokumenteres:

- a) hvordan værdien er fastlagt, herunder brug af vurderinger, værdiansættelsesantagelser og beregninger
- b) begrundelsen for eventuelle justeringer af vurderede værdier
- c) fastsættelsen af salgsomkostninger, hvis relevant
- d) den forventede tidsplan for inddrivelse
- e) vurderingsmandens ekspertise og uafhængighed.

223. Når den observerede markedspris anvendes til at vurdere det geninddrivelige beløb for eksponeringen, bør beløbet, kilden og datoen for den observerbare markedspris også dokumenteres.

224. Kreditinstitutterne bør kunne dokumentere de antagelser, de lægger til grund ved vurderingen af det geninddrivelige beløb, ved på anmodning at give den kompetente myndighed nærmere oplysninger om ejendommens markedsværdi, fradrag i sikkerhedsværdien, de anvendte juridiske omkostninger og salgsomkostninger samt løbetiden frem til afviklingen. Kreditinstitutterne bør fuldt ud kunne begrunde deres antagelser, både kvalitativt og kvantitativt, og forklare årsagerne til deres forventninger under hensyntagen til tidligere og nuværende erfaringer.

9.5 Back-test

225. Kreditinstitutterne bør gennem forsvarlig back-test påvise, at de antagelser, de har lagt til grund ved vurderingen af det geninddrivelige beløb, var rimelige og begrundede i observerede erfaringer. I den forbindelse bør kreditinstitutterne regelmæssigt back-teste deres værdiansættelsehistorik (sidste værdiansættelse før eksponeringen blev klassificeret som misligholdt) i forhold til deres salgshistorik (sikkerhedsstillelsens nettosalgspris). Afhængigt af kreditinstituttets størrelse og forretningsmodel bør det differentiere efter type af sikkerhedsstillelse, værdiansættelsesmodel/-metode, salgstype (frivillig/tvungen) og område for dets back-testproces. Resultaterne af back-test bør anvendes til at fastlægge gældsnedskrivninger på de værdiansættelser af sikkerhedsstillelse, der er balanceført.

226. Alternativt kan kreditinstitutter, der anvender den avancerede interne ratingbaserede metode (A-IRB), anvende sikret tab givet misligholdelse (LGD) til at fastlæggefradrag i sikkerhedsværdien.

9.6 IT-databasekrav med hensyn til sikkerhedsstillelse

227. Kreditinstitutterne bør have databaser over transaktioner for at kunne udføre korrekt vurdering, overvågning og kontrol af kreditrisici for at reagere på anmodninger fra ledelse og tilsynsmyndigheder og gøre det muligt at levere oplysninger i periodiske rapporter og anden rettidig og fyldestgørende dokumentation. Databaserne bør navnlig opfylde følgende krav:

- a) tilstrækkelig dybde og bredde, så de dækker alle væsentlige risikofaktorer
- b) dataenes nøjagtighed, integritet, pålidelighed og aktualitet
- c) konsistens – de bør være baseret på fælles informationskilder og ensartede definitioner af de begreber, der anvendes til kreditrisikokontrol
- d) sporbarhed, så informationskilden kan identificeres.

228. Disse databaser bør omfatte alle relevante oplysninger om ejendomme og anden sikkerhedsstillelse for kreditinstitutternes transaktioner og sammenhængen mellem sikkerhedsstillelse og specifikke transaktioner.

9.7 Værdiansættelse af overtagne aktiver

229. Kreditinstitutterne bør kraftigt overveje at klassificere overtagne aktiver som anlægsaktiver, der besiddes med henblik på salg i henhold til IFRS 5. Denne regnskabsmæssige behandling forudsætter, at aktivet skal kunne sælges direkte i sin nuværende tilstand (IFRS 5.7), at ledelsesorganet skal godkende en individuel plan om at sælge aktivet inden for en kort tidsramme (normalt et år), og at der skal føres en aktiv salgspolitik (IFRS 5.8). Den begunstiger derfor inddrivelser.

230. Overtagne aktiver skal værdiansættes til den laveste af følgende værdier:

- a) beløbet for de pågældende finansielle aktiver, idet aktivet behandles som overtaget eller modtaget som sikkerhed i forbindelse med betaling af gæld
- b) dagsværdien af det overtagne aktiv med fradrag af salgsomkostninger.

231. Når dagsværdien ikke er opnået ved henvisning til et aktivt marked, men er baseret på en værdiansættelsesmetode (enten niveau 2 eller 3), er det nødvendigt med visse justeringer, navnlig som følge af to faktorer:

- a) Aktivernes tilstand eller stedlige placering. Risiko og usikkerhed vedrørende aktivet bør medtages i dagsværdiurderingen.
- b) Omfanget eller niveauet af markedsaktivitet i forbindelse med disse aktiver. Kreditinstituttets tidligere erfaringer med realiseringer fra virksomheden og forskellene mellem de beløb, der fremkommer ved at anvende værdiansættelsesteknikken, og de endelige beløb, der opnås ved realiseringer, bør indgå i beregningen. De antagelser, der ligger til grund for målingen af denne justering, kan dokumenteres og bør på anmodning stilles til rådighed for tilsynsmyndigheden. Illikviditesrabat kan komme i betragtning.

232. Når kreditinstitutters overtagne aktiver stadig er under opførelse, og det er besluttet at færdiggøre bygge- og anlægsarbejdet, inden aktivet sælges, bør de dokumentere fordelene ved en sådan strategi, og omkostningen bør ikke overstige dagsværdien med fradrag af omkostninger til at færdiggøre og sælge aktivet under hensyntagen til en passende illikviditetsrabat som beskrevet ovenfor.

233. Når et overtaget aktiv har overskredet den gennemsnitlige ihændeholderperiode for tilsvarende aktiver, for hvilke der er indført aktive salgspolitikker, bør kreditinstitutterne revidere den illikviditetsrabat, der er anvendt i den ovenfor beskrevne værdiansættelsesprocedure, således at den stiger tilsvarende. Under disse omstændigheder bør kreditinstituttet afholde sig fra at indregne tilbageførsel/tilbagevending af eksisterende akkumuleret værdiforringelse af aktivet, da dets forlængede tilstedeværelse på balancen dokumenterer, at kreditinstituttet ikke er i stand til at sælge aktivet ved en øget værdiansættelse.

234. Hyppigheden af værdiansættelsen af overtagne aktiver og de gældende procedurer bør ske i overensstemmelse med behandlingen af fast ejendom, jf. afsnit 9.1.2 og 9.2.

10. Tilsynsmæssig evaluering af styringen af NPE'er og FBE'er

235. Som led i deres fortsatte engagement med kreditinstitutter i henhold til tilsyns kontrol- og vurderingsprocessen bør de kompetente myndigheder overvåge kreditinstitutternes anvendelse af disse retningslinjer, navnlig udvikling og gennemførelse af NPE-strategier og tilhørende ledelses- og driftsrammer som beskrevet i afsnit 4 og 5. De kompetente myndigheds vurderinger bør omfatte, men ikke være begrænset til, hvorvidt kreditinstituttets NPE-strategi:

- a) indgår i kreditinstituttets overordnede strategi og er underlagt en passende styring af misligholdte eksponeringer, herunder en ramme for risikostyring og kontrol
- b) er afhængig af en troværdig selvevaluering af kreditinstituttets interne kapacitet
- c) tager behørigt hensyn til kreditinstituttets driftsmiljø, eksterne forhold og kapitalsituation
- d) ikke kun dækker en kort tidshorisont, men også en tidshorisont på mellemlang og/eller lang sigt
- e) omfatter tidsbestemte og realistiske, men dog ambitiøse, kvantitative mål for misligholdte eksponeringer og i givet fald mål for overtagne aktiver, som er understøttet af en operationel plan.

236. Hvis den kompetente myndighed konkluderer, at et kreditinstituts NPE-strategi klart mangler et eller flere af de elementer, der er anført i stk. 235, litra a) -e), bør det betragtes som en alvorlig mangel ved strategien. I dette tilfælde bør de kompetente myndigheder øjeblikkeligt kræve en revidering af NPE-strategien.

237. Hvis resultatet af den kompetente myndigheds vurdering er, at strategien for misligholdte eksponeringer i store træk opfylder kravene i stk. 235, litra a) -e), men at der er identificeret visse mangler, bør den kompetente myndighed sikre, at kreditinstitutterne fremlægger en handlingsplan for, hvordan manglerne skal afhjælpes, og fastlægger en effektiv og rettidig styringsramme for misligholdte eksponeringer.

238. De kompetente myndigheder bør anvende tilsynsevalueringen proportionalt, idet der tages hensyn til institutternes særlige forhold (f.eks. hvad angår størrelse, art og kompleksitet). I deres tilsyns kontrol og vurderingsproces vedrørende misligholdte eksponeringer og driftstiltag bør de kompetente myndigheder også tage institutternes forretningsmodeller i betragtning, navnlig hvis instituttets eneste forretningsaktivitet er køb og salg af misligholdte eksponeringer.

239. Proportionalitet i forbindelse med den tilsynsmæssige vurdering af NPE-strategien i et mindre og mindre kompliceret kreditinstitut (f.eks. et SREP-kategori 3- eller 4-institut³⁴) kan opnås ved at tilpasse vurderingen til SREP-vurderingsmodellen, hvilket sikrer en risikobaseret tilgang til tilsyn og tager hensyn til den systemiske betydning af globale og indenlandske institutter.

³⁴ Beskrevet i afsnit 2.1.1 "Klassificering af institutter" i EBA's retningslinjer for SREP (EBA/GL/2014/13).

240. De kompetente myndigheder bør udfordre kreditinstitutternes:

- a) Operationel plan og organisatoriske strukturer, hvis et eller flere af følgende kriterier er opfyldt:
 - i. Den kompetente myndighed anser rammen til at identificere, måle, forvalte, overvåge og afbøde misligholdte eksponeringer og eksponeringer med kreditlempelser, herunder tidlig konstatering af misligholdte eksponeringer og passende håndteringsaktiviteter, for at være utilstrækkelig i betragtning af størrelsen og kompleksiteten af problemet med misligholdte eksponeringer i kreditinstituttet.
 - ii. Rammen afsætter ikke eller forudser ikke den fremtidige afsætning af de nødvendige menneskelige og tekniske ressourcer og sørger heller ikke for en passende dækning fra de interne kontrolfunktioner.
 - iii. Rammen beskriver ikke i tilstrækkelig grad en driftssikker overvågningsproces for misligholdte eksponeringer.
- b) NPE-strategien, hvis kombinationen af strategiske muligheder for de forskellige porteføljer og segmenter, herunder overtagne aktiver, hvor det er relevant, efter myndighedens opfattelse ikke resulterer i den mest effektive strategi for nedbringelse af misligholdte eksponeringer.
- c) Kapitalplanen, hvis den ikke på passende vis fastlægger den planlagte nedbringelse af balanceførte misligholdte eksponeringer i overensstemmelse med NPE-strategien og ikke omfatter passende foranstaltninger til at sikre, at der er tilstrækkeligt med kapital og kapitalbuffere til rådighed, samt til at forudse rettidige og passende værdiforringelser og afskrivninger.
- d) Præstationsvurderingssystemet, hvis incitamenterne for ledelsesorganet og de relevante ledere og medarbejdere mangler specifikke kvantitative elementer, der er knyttet til de mål for nedbringelse af misligholdte eksponeringer, der er fastsat i kreditinstituttets NPE-strategi.

241. I betragtning af vigtigheden af tidligt at opdage og forebygge forringet kreditkvalitet bør de kompetente myndigheder vurdere, om mekanismerne for tidlig varsling er implementeret i kreditinstitutternes interne procedurer.

242. De kompetente myndigheder bør vurdere, om kreditinstitutterne:

- a) råder over en kreditlempelsespolitik og tilknyttede processer med henblik på at vurdere, om kreditlempelserne er levedygtige, og overvåge, om de er effektive
- b) indregner og klassificerer misligholdte eksponeringer og eksponeringer med kreditlempelser - herunder indgangs- og udgangskriterier - konsekvent over hele gruppen og baseret på definitionerne i bilag V til Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) nr. 680/2014

c) råder over politikker og metoder til at sikre, at værdiforringelser og afskrivninger måles og indregnes rettidigt.

243. De kompetente myndigheder bør sikre, at kreditinstitutterne har passende skriftlige politikker og procedurer vedrørende værdiansættelse af ejendom, som beskrevet i afsnit 9. De kompetente myndigheder bør navnlig kontrollere, at disse politikker dækker alle former for fast ejendom og løsøre, der anvendes til at sikre krediteksponeringer, kriterierne for anvendelse af individuel værdiansættelse i forhold til indekseret værdiansættelse og kravene til kvalificerede vurderingsmænd.

244. Hvis kreditinstitutterne indberetter væsentlige afvigelser fra den operationelle plan i overensstemmelse med afsnit 4.4, bør de kompetente myndigheder vurdere, om de foreslåede afhjælpende tiltag er tilstrækkelige til at afhjælpe afvigelsen fra planen. Den kompetente myndighed bør kræve yderligere tiltag fra kreditinstituttets side, hvis den er bekymret over effektiviteten af de foreslåede tiltag.

245. De krav, der er beskrevet ovenfor vedrørende den tilsynsmæssige evaluering af styringen af misligholdte eksponeringer og eksponeringer med kreditlempelser, supplerer og specificerer yderligere vurderingen heraf under kreditrisikostyring i EBA's retningslinjer om fælles procedurer og metoder for tilsynskontrol- og vurderingsprocessen. Resultaterne af denne tilsynsevaluering vil indgå i vurderingen af kreditrisiko i henhold til afsnit 6.2 i EBA's retningslinjer om fælles procedurer og metoder for tilsynskontrol- og vurderingsprocessen og vil indgå i karaktergivning af kreditrisiko.

Bilag 1 – Stikprøvekriterier for gruppering af misligholdte detaileksponeringer

1. fysisk eller juridisk person:
 - a) privatkunde
 - b) enkeltmandsvirksomhed
 - c) lille virksomhed eller gruppe af erhvervsfolk
 - d) SMV (overlapper med virksomheder).
2. Restancekurv/dages restance (jo længere restancer, desto mindre er udvalget af mulige løsninger):
 - a) kortvarige restancer (> 1 og ≤ 90 dages restance)
 - b) langvarige restancer (> 90 og < 180 dages restance)
 - c) gældsinddrivelsesenheden (> 180 dages restance, herunder også søgsmål (låntagere, over for hvilke der er taget retslige skridt, eller hvor en retssag er i gang)).
3. Re-omstrukturerede sager (omstrukturerede lån med restancer, tegn på vedvarende problemer med tilbagebetalingen og/eller at den tilbudte omstrukturingsløsning ikke har virket):
 - a) antal tidligere omstruktureringer.
4. Eksponeringsbalance:
 - a) høj værdi
 - b) lav værdi
 - c) mange eksponeringer.
5. Risikoniveau (baseret på kreditinstituttets vurdering/adfærdsscore/opslysninger om intern adfærd/transaktionshistorik/kreditvurdering). Kunder med en bedre betalingshistorik er mere tilbøjelige til at reagere positivt på omstruktureringstilbud:
 - a) meget højt
 - b) højt

c) mellem

d) lavt.

6. Baseret på låntagers adfærd:

a) sæsonbetingede tilbagebetalinger

b) samarbejdsvillig / ikkesamarbejdsvillig.

7. Formålet med kreditfaciliteten (efter produkt):

a) lån til privatbolig

b) lån til sekundær privatbolig/feriebolig

c) lån til investering i ejendom/ejendom til udlejning

d) personligt lån

e) kassekredit

f) leasede aktiver

g) kreditkort

h) lån til enkeltmandsvirksomhed, mikrovirksomhed eller SMV:

i. lån til etablering af virksomhed (lokaler, infrastruktur eller maskiner, fornyelser)

ii. driftskapital.

8. Lånevaluta.

9. Lånerente (overvejelse af rentenedsættelse for lån med høje renter, hvis det er muligt).

10. Låntagers udsigter (låntagers alder, helbredstilstand, beskæftigelsestype og -historik, beskæftigelsesudsigter, faglige kompetencer, branche).

11. Land, hvor låntager har bopæl/hjemsted:

a) hjemmehørende

b) ikkehjemmehørende.

12. Den underliggende sikkerhedsstillelses stedlige placering:

a) landområder i forhold til byområder

b) central placering, bycentrum, forstæder osv.

13. Type af underliggende sikkerhedsstilling:

a) jord:

- i. byggegrund
- ii. landbrugsjord

b) bygning:

- i. hus
- ii. butik
- iii. fabrik.

14. Baseret på belåningsprocenten:

a) for lån med lav belåningsgrad kan salg af den underliggende sikkerhed være den foretrukne løsning i modsætning til lån med høj belåningsprocent.

15. Livsbegivenheder (f.eks. sundhedsproblemer, separation, skilsmisse).

16. Vurdering af låntagers kreditværdighed:

a) har råd til at tilbagebetale lånet / har ikke råd til det

b) indtægter fratrukket udgifter i forhold til rimelige leveomkostninger i forhold til afdrag på lån.

Bilag 2 – Benchmarks for overvågningsparametre for misligholdte eksponeringer

Benchmarks for overvågningsparametre for misligholdte eksponeringer

Parametre for misligholdte eksponeringer

NPE-niveau og -strømme	NPE-beholdning/samlet volumen af eksponeringer NPE-beholdning + overtagne aktiver + ikkemisligholdte eksponeringer med kreditlempelser/samlet volumen for eksponeringer + overtagne aktiver Kvartalsvise NPE-strømme (+/-)/samlet NPE-beholdning Kvartalsvise strømme fra ikkemisligholdte eksponeringer (PE'er) til NPE'er Kvartalsvise strømme fra ikkemisligholdte FBE'er til NPE'er Kvartalsvise strømme fra NPE'er til PE'er Kvartalsvise strømme fra NPE'er til ikkemisligholdte FBE'er Kvartalsvise strømme fra ikkemisligholdte FBE'er til PE'er Kvartalsvise strømme fra PE'er til ikkemisligholdte FBE'er
-------------------------------	---

Værdiforringelser	Kvartalsvis stigning i nedskrivninger Kvartalsvist niveau for tilbageførsel af nedskrivninger Kvartalsvis ændring i beholdning af nedskrivninger (\pm)/samlet NPE-beholdning Akkumulerede, samlede nedskrivninger/samlet NPE-beholdning Efter kohorte (f.eks. antal år siden NPE-klassificering, sikret/usikret)
--------------------------	--

Tabbudget	Samlet tab som følge af kreditlempelser Samlet tab i forhold til budgettet
------------------	---

Opkrævningsaktiviteter

Medarbejderaktiviteter	Antal låntagereksporeringer pr. kvartal i forhold til plan Antal låntagereksporeringer, der har ført til en aftale om kreditlempelser Antal låntagereksporeringer, der har ført til kontant tilbagebetaling
-------------------------------	---

Benchmarks for overvågningsparametre for misligholdte eksponeringer

Kontant tilbagebetaling	<p>Kvartalsvis kontant tilbagebetaling fra NPE'er/samlet NPE-beholdning</p> <p>Kvartalsvis kontant tilbagebetaling fra renter på NPE'er/samlet NPE-beholdning</p> <p>Kvartalsvis kontant tilbagebetaling fra kapital og gebyrer fra NPE'er/samlet NPE-beholdning</p> <p>Kvartalsvis kontant tilbagebetaling fra ejendomsrelaterede afviklinger, også som en procentdel af den samlede NPE-beholdning</p> <p>Kvartalsvis kontant tilbagebetaling fra ikke-ejendomsrelaterede afviklinger, også som en procentdel af den samlede NPE-beholdning</p> <p>Kvartalsvis kontant tilbagebetaling fra salg af NPE'er, også som en procentdel af den samlede NPE-beholdning</p> <p>Kvartalsvis kontant tilbagebetaling fra NPE'er, også som en procentdel af den samlede NPE-beholdning</p>
<hr/>	
Kreditlempelser	
Gældseftergivelse	<p>Kvartalsvis gældseftergivelse</p> <p>Kvartalsvis gældseftergivelse/specifikke hensættelser</p> <p>Kvartalsvis gældseftergivelse/samlet NPE-beholdning</p> <p>Kvartalsvise regnskabsmæssige afskrivninger (hel og delvis)</p>
Regnskabsmæssige afskrivninger	<p>Kvartalsvise regnskabsmæssige afskrivninger (hel og delvis)/individuel vurderet beholdning af hensættelser til tab</p> <p>Kvartalsvise regnskabsmæssige afskrivninger (hel og delvis)/samlet NPE-beholdning</p> <p>Værdi af NPE'er, som i øjeblikket er omfattet af kreditlempelser</p> <p>Værdi af nyligt aftalte kreditlempelser efter karakteristika (f.eks. betalingshenstand > 12 måneder)</p>
Kreditlempelser	<p>Værdien af lån, som i øjeblikket er omfattet af kreditlempelser/samlet NPE-beholdning</p> <p>Værdi af ikkemisligholdte eksponeringer, som i øjeblikket er omfattet af kreditlempelser</p> <p>Kvartalsvise ikkemisligholdte FBE'er/samlet NPE-beholdning</p> <p>Misligholdte eksponeringer med kreditlempelser i alt/samlet NPE-beholdning</p>
Omfanget af gentagen misligholdelse	<p>Værdi af FBE'er, der i øjeblikket er under finansielle vanskeligheder</p> <p>Forbedringsprocent</p>
Ombytning af gæld til aktiver	<p>Kontantinddrivelsesprocent</p> <p>Omfang af gentagen misligholdelse for misligholdte FBE'er</p> <p>Omfang af gentagen misligholdelse for ikkemisligholdte FBE'er</p>

Benchmarks for overvågningsparametre for misligholdte eksponeringer

	Kvartalsvis ombytning af gæld til kapital, også som en procentdel af den samlede NPE-beholdning
	Kvartalsvis ombytning af gæld til aktiver, også som en procentdel af den samlede NPE-beholdning
Retslige aktiviteter	Værdien og antallet af udlån, der for øjeblikket er genstand for retslige procedurer
	Værdien og antallet af nyligt overtagne aktiver
	Kvartalsvis værdi og antal udlån, for hvilke der for nyligt er indledt retslige procedurer
	Kvartalsvis værdi og antal udlån, for hvilke der er afsluttet retslige procedurer
	Gennemsnitlig varighed af nyligt afsluttede retslige procedurer
	Gennemsnitlige inddrevne beløb efter nyligt afsluttede retslige procedurer (herunder samlede omkostninger)
	Tabprocent på udlån, for hvilke der er afsluttet retslige procedurer

Poster på resultatopgørelsen, der stammer fra misligholdte eksponeringer

Renter fra misligholdte eksponeringer	Rentebetalinger på misligholdte eksponeringer indregnet på resultatopgørelsen
	Procentdel af indregnede rentebetalinger fra misligholdte eksponeringer, der reelt er modtaget

Bilag 3 – Andre måleparametre

Oplysninger på låntagerniveau fra eksterne kilder

Eksterne kilder

Stigning i gæld og sikkerhedsstillelse i andre kreditinstitutter

Forfaldne eller andre ikkemisligholdte klassificeringer i andre kreditinstitutter

Kautionisters misligholdelse

Eventuel gæld i privat centralregister

Retslige procedurer

Konkurs

Ændringer i virksomhedsstruktur (f.eks. fusion, egenkapitalnedsættelse)

Opnået ekstern rating og tendensen heri

Andre negative oplysninger om større låntagere/modparter til låntager/leverandører

Oplysninger på låntagerniveau fra interne kilder

Erhvervskunder

Negativ tendens i intern rating

Ubetalte checks

Væsentlig ændring i likviditetsprofilen

Passiver (gearing) (f.eks. egenkapital/i alt < 5 % eller < 10 %)

Antal dage i restance

Antal måneder med eventuelt overtræk/overskridelse af tilladt overtræk

Overskud før skat/indtægter (f.eks. procent < -1 %)

Fortsatte tab

Fortsat højere rabat på kortfristede gældsbreve

Negativ egenkapital

Betalingsforsinkelser

Oplysninger på låntagerniveau fra eksterne kilder

Fald i omsætning

Reduktion af kreditter i forbindelse med tilgodehavender fra salg (f.eks. udsving fra år til år, gennemsnitligt 3 måneder/gennemsnitligt 1 år)

Uventet reduktion i uudnyttede kreditter (f.eks. uudnyttet beløb/samlet kredit)

Enkeltpersoner

Negativ tendens i den adfærdsbaserede scoring

Negativ tendens i sandsynligheden for misligholdelse og/eller intern rating

Realkreditlånerate > x creditsaldo

Realkreditlån og forbrugerkreditter i restance

Fald i creditsaldoen på > 95 % i de seneste 6 måneder

Gennemsnitlig samlet kreditbalance < 0,05 % af den samlede gældssaldo

Kreditlempelser

Relaterede historiske tabsprocenter

Fald i lønninger i de seneste 3 måneder

Arbejdsløshed

Kortvarige restancer (f.eks. 5-30 dage i restance, afhængigt af portefølje-/låntagertyper)

Nedgang i bankoverførsler på løbende konti

Forhøjelse af lånerate i forhold til lønprocenten

Antal måneder med ikketilladt overtræk

Negativ tendens i adfærdsbaseret scoring

Negativ tendens i sandsynlighed for misligholdelse og/eller intern rating

Oplysninger på porteføljeniveau

Oplysninger på låntagerniveau fra eksterne kilder

Fordeling af porteføljen	Størrelsesfordeling og koncentrationsniveau Øverste x (f.eks. 10) grupper af indbyrdes forbundne kunder og relaterede risikoindekatorer Fordeling af aktivklasser Opdeling efter branche, sektor, sikkerhedstype, land, løbetid osv.
Risikoparametre	Udvikling i forholdet sandsynlighed for misligholdelse/sikret tab som følge af misligholdelse (PD/LGD) (samlet og pr. portefølje) PD/LGD-estimer og prognoser Samlede forventede tab Standardeksponering
Beholdning af nedskrivninger	Beholdninger og strømme af nedskrivninger (samlet og pr. portefølje) Omfang af og tendenser vedrørende betydelige nedskrivninger på individuelt plan Mængde af misligholdte eksponeringer efter kategori (> 90 dage i restance, hensættelser til tab osv.)
Misligholdte eksponeringer/kreditlempelsesstatus/tvangsauktion	Mængde med kreditlempelser og gruppering af eksponeringer (omstrukturering, håndtering, tvungen forlængelse, andre ændringer, udsættelser, > 90 dages restance, nedskrivninger på lån) Overtagne aktiver på samlede eksponeringer Andel af misligholdte eksponeringer uden overtagne aktiver Andel af misligholdte eksponeringer med overtagne aktiver Dækning af misligholdte eksponeringer (tabsgodtgørelser, sikkerhedsstillelse og andre garantier)
Specifik type låntager/sektor	

Oplysninger på låntagerniveau fra eksterne kilder

Retslige aktiviteter

Værdien og antallet af udlån, som i øjeblikket er genstand for retslige procedurer

Værdien og antallet af nyligt overtagne aktiver

Kvartalsvis værdi og antal lån, for hvilke der for nyligt er indledt retslige procedurer

Kvartalsvis værdi og antal lån, for hvilke de retslige procedurer er afsluttet

Gennemsnitlig varighed af nyligt afsluttede retslige procedurer

Gennemsnitlige inddrevne beløb fra nyligt afsluttede retslige procedurer (herunder samlede omkostninger)

Tabsprocent på lån, for hvilke de retslige procedurer er afsluttet

Bilag 4 – Fælles NPE-relaterede politikker

Kreditinstitutterne bør udvikle, regelmæssigt gennemgå og overvåge deres overholdelse af politikker vedrørende NPE-styringsrammen.

Følgende politikker bør fastlægges under hensyntagen til proportionalitetsprincippet med henblik på at opnå gennemførelse af kreditinstituttets strategi (herunder dets strategi og den operationelle plan for misligholdte eksponeringer, hvis relevant).

Politik for styring af restancer

Denne politik bør fastlægge kreditinstituttets driftsmodel for misligholdte eksponeringer (se afsnit 5.2), herunder minimum følgende elementer:

- NPE-håndteringsenhedernes struktur og ansvarsområder med klare overdragelsesmekanismer og en henvisning til grupperingen af eksponeringer (se afsnit 5.2.3)
- proceduren, som skal følges af de involverede funktioner, og som mindst skal omfatte:
 - proceduren og overdragelseskriterierne, der skal følges i forbindelse med de enkelte kreditlempelsesfaser, kortvarige restancer og langvarige restancer
 - proceduren, der skal følges, hvis en låntager klassificeres som ikkesamarbejdsvillig og/eller ikkelevedygtig, og kriterierne for klassificering af låntageren som sådan
 - kommunikationen med låntager på hvert enkelt trin, som bør tilpasses den lovgivningsmæssige ramme i transaktionslandet (f.eks. adfærdskodeks)
 - overvågningsværktøjer og -metoder, der skal anvendes
- kravene til menneskelige og tekniske ressourcer
- rapporter, der skal udarbejdes internt til overvågningsformål og til regelmæssig ajourføring af ledelsesorganet.

Kreditinstitutterne bør, når de udvikler deres politik for styring af restancer, tage hensyn til artikel 28 i direktiv 2014/17/EU og navnlig bestemmelserne i EBA's retningslinjer for restancer og tvangsauktion.

Politik for kreditlempelser

Politikken for kreditlempelser, der er beskrevet i afsnit 6.2.1, skal mindst omfatte:

- Den nødvendige finansielle og ikkefinansielle dokumentation, der skal anmodes om, og som de forskellige typer låntagere forelægger, så den ansvarlige kreditmedarbejder kan påvise deres tilbagebetalingsevne på hovedstols- og renteniveau.

- Centrale, finansielle minimumsparametre for tilbagebetalingsevne og nøgletal, der skal anvendes af kreditmedarbejderen, og som er angivet på et portefølje-/produkt-/sektorspecifikt grundlag, så det er muligt at foretage en fuldstændig vurdering af låntagers tilbagebetalingsevne; sektorspecifikke retningslinjer for fastlæggelse af centrale finansielle parametre og nøgletal på et sektorspecifikt grundlag (SMV'er og virksomheder).
- Proceduren for fastlæggelse og gennemførelse af den mest hensigtsmæssige løsning med kreditlempelser for en låntager:
 - For detailkunder anvendes der beslutningstræer. Processen for detailkunder bør følge bestemmelserne i EBA's retningslinjer for restancer og tvangsauktion. For ikkedetailkunder, og hvis en beslutningstrætålgang ikke er hensigtsmæssig, bør politikken indeholde klare instrukser til kreditmedarbejderen om, hvordan der foretages en egnethedsvurdering af en kreditlempelse.
 - For så vidt angår låntagere, for hvem der ikke kan findes en løsning (ikkelevedygtige og/eller ikkesamarbejdsvillige låntagere), bør der fastsættes en tidsbestemt procedure samt en procedure for overførsel af disse låntagere til de NPE-håndteringsenheder, der er ansvarlige for afvikling.
- Et sæt kreditlempelser med kort- og langsigtede tidshorisonter, som skitseret i afsnit 6.
- Klare instrukser til kreditmedarbejderen om kravene til fornyet værdiansættelse af sikkerhedsstillelsen i overensstemmelse med afsnit 9.
- Beslutningsprocessen, godkendelsesniveauer og procedurer for hver type kreditlempelse og eksponeringens størrelse.
- Processen og proceduren for overvågning af de anvendte kreditlempelser og låntagers performance efter en omstrukturering, herunder hyppigheden af låntagergennemgangen, definitionen af gentagen misligholdelse, proceduren for revurdering og krav til indberetning af gentagne misligholdelser.
- Prisfastsættelsespolitikken for hver enkelt kreditlempelse og hver enkelt låntagertype.

Politik for gældsinddrivelse/fuldbyrdelse

De NPE-håndteringsenheder, der er ansvarlige for gældsinddrivelse, bør træffe de mest hensigtsmæssige foranstaltninger rettidigt for effektivt at nedbringe mængden af misligholdte eksponeringer inden for en fastsat tidshorison. Gældsinddrivelsespolitikken bør ifølge strategien for misligholdte lån som minimum omfatte:

- Rækken af valgmuligheder for hver type sikkerhedsstillelse. Vejledende kan følgende overvejes (ikke i nogen bestemt rækkefølge):

- frivilligt salg af aktiver (låntager går på ny ind og indvilger i at sælge aktivet)
 - tvangssalg af aktiver via modtagere/retssager (aktiverne er ikke opført på kreditinstituttets balance)
 - tvangsauktion over aktiver (aktiverne er opført på kreditinstituttets balance)
 - inddrivelse af gæld (intern eller ekstern)
 - ombytning af gæld til aktiver/kapital
 - salg af lån/låneporteføljer til tredjepart.
- Proceduren for valg af den mest hensigtsmæssige genopretningsløsning og gruppen af interne og eksterne eksperter, som er med til at træffe beslutningen.
 - I genopretningsløsningen bør der tages hensyn til, om der er stillet sikkerhed, type af juridisk dokumentation, låntagertype, lokale markedsforhold og makroøkonomiske udsigter, den gældende lovgivning og potentielle, historiske inddrivelsesprocenter for hver løsning i forhold til de omkostninger, der er forbundet med den enkelte valgmulighed.
 - En klar definition af ikkesamarbejdsvillige låntagere eller en henvisning til beslægtede politikker, der indeholder en sådan definition.
 - En klart defineret godkendelsesproces for hver fase af gældsinddrivelsesprocessen for de forskellige inddrivelsesmuligheder, som kreditinstituttet råder over.
 - Risikokontrolafdelingernes og de interne revisionsafdelingers rolle i proceduren og overvågningsprocessen.

Med hensyn til afviklingen af sikkerhedsstillelse bør følgende defineres i politikken:

- Den anvendte værdiansættelsesmetode for aktivet (i overensstemmelse med afsnit 9.7), herunder de afviklingsomkostninger, der skal opkræves. Afviklingsomkostningerne skal være i overensstemmelse med kravene i afsnit 9.3.3.
- Inddragelse af interne eller eksterne eksperter.
- Grænser
 - for den mængde aktiver, som kreditinstituttet kan besidde på et givet tidspunkt, idet der tages hensyn til de store eksponeringsgrænser, der er angivet i kapitalkravsdirektivet, og risici for koncentration i bestemte sektorer, f.eks. ejendomssektoren

- for den beløbsmæssige størrelse af håndhævne eller overtagne aktiver, som kreditinstituttet kan erhverve inden for et bestemt tidsrum.
- Den procedure, der skal følges efter håndhævelse eller tvangsauktion med henblik på at udvikle og gennemføre en salgsstrategi, og den enhed i kreditinstituttet, der er ansvarlig for styringen af de pågældende aktiver (dette kan også defineres i en særskilt politik for tvangsauktioner/overtagne aktiver).

Kreditinstitutterne bør tage hensyn til samspillet med andre kreditorer for NPE-låntagere med flere kreditorer, normalt erhvervslåntagere. Kreditinstitutterne bør derfor indføre en klar procedure for at forhandle og interagere med andre finansielle institutter (eller andre tredjeparter), som låntager står i gæld til.

Politikker for sikkerhedsstillelse

I betragtning af vigtigheden af at afbøde kreditrisikoen i forbindelse med håndteringen af misligholdte eksponeringer bør kreditinstitutterne udvikle klare og konsekvente politikker for sikkerhedsstillelse, herunder politikker for overtagne aktiver. Disse politikker bør udførligt omfatte styring, værdiansættelse og indberetning for alle typer af sikkerhedsstillelse. I betragtning af kompleksiteten og specialiseringen af visse former for sikkerhedsstillelse bør kreditinstitutterne søge eksternt ekspertbistand ved udarbejdelsen og revideringen af disse politikker. Kreditinstitutterne bør sikre en konsistent tilgang til styring og værdiansættelse af lignende sikkerhedsstillelse på tværs af porteføljen, jf. afsnit 9.

Politik for overvågning af misligholdte eksponeringer

Der bør udarbejdes en særlig politik, der bl.a. fastlægger:

- hvilke typer tiltag der er nødvendige som reaktion på de forskellige typer resultater
- eskaleringsprocedurer
- de vigtigste elementer i rapporteringen samt hyppighed og modtagere
- overdragelseskriterier/henvisning til procedurer for misligholdte eksponeringer.

Politik for outsourcing/servicering af misligholdte eksponeringer

Der bør indføres en særlig politik for outsourcing af tjenester til tredjeparter, hvis relevant. Den skal omfatte de nødvendige procedurer for udvælgelse af de partnere, der outsources til, det nødvendige juridiske kontraktindhold og beslutningsprocessen for outsourcingaftaler samt overvågningen af disse aftaler.

Bilag 5 – Mulige kreditlempelser

Kreditlempelser	Beskrivelse	Levedygtighed og andre vigtige overvejelser
1. Afdragsfrihed	<p>I en afgrænset, kortfristet periode betales der kun renter på kreditfaciliteter, og der foretages ingen tilbagebetalinger af hovedstolen. Hovedstolen forbliver således uændret, og betingelserne for tilbagebetalingsstrukturen revurderes ved udgangen af den afdragsfrie periode med forbehold af den vurderede tilbagebetalingsevne.</p>	<p>Denne foranstaltning bør kun anses for levedygtig, hvis kreditinstituttet (på grundlag af rimelige, dokumenterede finansielle oplysninger) kan påvise, at låntagers finansielle vanskeligheder er af midlertidig karakter, og at låntager efter den fastlagte afdragsfrie periode vil være i stand til at afdrage på lånet i mindst samme omfang som med den tidligere tilbagebetalingsevne.</p> <p>Foranstaltningen bør normalt ikke overstige 24 måneder og, i tilfælde af opførelse af erhvervsejendom og projektf finansiering, 12 måneder.</p> <p>Når den fastlagte periode for denne kreditlempelse udløber, bør institutterne revurdere låntagers gældsafviklingsevne med henblik på at fortsætte med en revideret tilbagebetalingsplan, som kan sikre betaling af det ubetalte kapitalelement i denne afdragsfrie periode.</p> <p>I de fleste tilfælde vil denne foranstaltning blive tilbudt i kombination med andre foranstaltninger af mere langsigtet karakter for at kompensere for de midlertidige, lavere tilbagebetalinger (f.eks. forlængelse af løbetid).</p>
2. Reducering af betalinger	<p>Reducering af afdragens størrelse i en fastlagt kortsigtet periode for at imødekomme</p>	<p>Se "1. Afdragsfrihed".</p> <p>Hvis betalingsreduktionen er moderat, og alle andre</p>

Kreditlempelser	Beskrivelse	Levedygtighed og andre vigtige overvejelser
	låntagers berørte likviditetssituation, inden tilbagebetalingen fortsætter på grundlag af den forventede tilbagebetalingsevne. Renterne skal betales fuldt ud.	ovennævnte forhold er opfyldt, kan denne foranstaltning anvendes i mere end 24 måneder.
3. Kreditlempelser/betalingsstandsning	En aftale, der giver låntager en bestemt frist til at opfylde tilbagebetalingsforpligtelserne, sædvanligvis med hensyn til hovedstol og renter.	Se "1. Afdragsfrihed".
4. Restancer/kapitalisering af renter	Kreditlempelser for restancer og/eller restancer med påløbne renter ved at tilføje disse ubetalte beløb til den udestående hovedsaldo, som tilbagebetales gennem et bæredygtigt, ændret program.	<p>Foranstaltningen bør kun anvendes/anses for at være levedygtig, hvis instituttet har vurderet, at låntagers kontrollerede indkomst-/udgiftsniveauer (baseret på rimelige, dokumenterede finansielle oplysninger) og de foreslåede reviderede tilbagebetalinger er tilstrækkelige til, at låntager kan gennemføre den reviderede tilbagebetaling af lånets hovedstol og renter i den reviderede tilbagebetalingsplan, og hvor instituttet formelt har anmodet om bekræftelse på, at låntager forstår og accepterer kapitaliseringsforholdene.</p> <p>Restancekapitalisering bør kun foretages selektivt i tilfælde, hvor inddrivelse af historiske restancer eller forfaldne beløb i henhold til kontrakten ikke er mulig, og kapitalisering er den eneste mulighed, der realistisk set er til rådighed.</p> <p>Institutterne bør generelt undgå at tilbyde en låntager denne foranstaltning mere end én gang, og foranstaltningen bør kun anvendes på restancer, der ikke overstiger en på forhånd fastlagt størrelse i forhold til den samlede</p>

Kreditlempelser	Beskrivelse	Levedygtighed og andre vigtige overvejelser
		<p>hovedstol (som bør defineres i kreditinstituttets kreditlempelsespolitik).</p> <p>Instituttet bør vurdere, at den procentdel af restancerne, der kapitaliseres i forhold til hovedstols- og rentebetalingerne, er tilstrækkelige og passende for låntageren.</p>
5. Rentenedsættelse	Permanent (eller midlertidig) nedsættelse af rentesatsen (fast eller variabel) til en retfærdig og bæredygtig rente.	<p>Eksponeringer med høje rentesatser er en af de hyppigste årsager til finansielle vanskeligheder. De finansielle vanskeligheder for en låntager kan delvis skyldes, at renterne er overdrevent høje i forhold til låntagerens indkomst, eller at renteutviklingen i modsætning til en fast rente har resulteret i, at låntager modtager finansiering til en urimelig pris i forhold til gældende markedsvilkår. I sådanne tilfælde kunne man overveje en rentenedsættelse.</p> <p>Hvis der kun kan opnås en overkommelig betaling ved lavere priser end risiko eller omkostninger tilsiger, bør dette klart signaleres.</p> <p>Denne foranstaltning kan også anvendes som en kortsigtet foranstaltning.</p>
6. Forlængelse af udløbstid/løbetid	Forlængelse af lånets løbetid (dvs. af den seneste dato for indgåelse af kontraktlige lån), hvilket giver mulighed for at nedsætte afdragsbeløbene ved at sprede tilbagebetalingerne over en længere periode.	Hvis låntager er omfattet af en obligatorisk pensionsalder, bør en forlængelse af løbetiden kun anses for at være levedygtig, hvis instituttet har vurderet og kan påvise, at låntager gennem en pension eller andre kontrollerbare indtægtskilder kan betale de reviderede afdragsbeløb på et økonomisk overkommeligt grundlag.

Kreditlempelser	Beskrivelse	Levedygtighed og andre vigtige overvejelser
7. Supplerende sikkerhedsstillelse	Låntager stiller supplerende pant i ubehæftede aktiver som supplerende sikkerhed for at kompensere for den højere risikoeksponering og som led i omstrukturingsprocessen.	<p>En forlængelse af løbetiden bør kun anses for at være levedygtig, hvis den er i tråd med aktuelle sikkerhedsstillelsers livscyklus, eller hvis der foretages en egentlig substitution af den eksisterende sikkerhedsstillelse.</p> <p>Denne foranstaltning er ikke en levedygtig, enkeltstående kreditlempelse, da den i sig selv ikke løser problemet med restancerne på et lån. Den har som regel til formål at forbedre eller genetablere aftaler om belåningsgrad.</p> <p>Supplerende sikkerhed kan antage mange former, f.eks. sikkerhed i et kontant depositum, overdragelse af fordringer eller ny/supplerende pant i fast ejendom.</p> <p>Institutterne bør værdiansætte sekundær og tertiær pant i aktiver samt personlige garantier med omhu.</p>
8. Salg efter aftale/assisteret salg	Kreditinstituttet og låntager aftaler at afhænde de(t) sikrede aktiv(er) frivilligt for helt eller delvist at tilbagebetale gælden.	<p>Kreditinstitutterne bør omstrukturere eventuelle overskydende gældsposter efter det assisterede salg med en passende tilbagebetalingsplan i tråd med låntagers nyvurderede tilbagebetalingsevne.</p> <p>For så vidt angår kreditlempelser, som kan kræve, at ejendommen sælges ved løbetidens udløb, bør kreditinstitutterne konservativt overveje den fremtidige tilgang til et eventuelt underskud efter salget af ejendommen, og</p>

Kreditlempelser	Beskrivelse	Levedygtighed og andre vigtige overvejelser
		<p>håndtere dette så tidligt som muligt.</p> <p>For så vidt angår eksponeringer, der tilbagebetales gennem overtagelse af sikkerhedsstillelse på et forud fastsat tidspunkt, udgør overtagelsen ikke en kreditlempelse, medmindre den sker forud for det på forhånd fastlagte tidspunkt på grund af finansielle vanskeligheder.</p>
9. Omlægning af betalinger	Den gældende kontraktlige tilbagebetalingsplan justeres til et nyt, bæredygtigt tilbagebetalingsprogram baseret på en troværdig, aktuel og forventet vurdering af låntagers pengestrømme	<p>De forskellige tilbagebetalingsmuligheder kan omfatte:</p> <p>i. Delvis tilbagebetaling: når der foretages en betaling mod eksponeringen, f.eks. ved salg af aktiver, hvis værdi er lavere end det udestående beløb. Denne mulighed anvendes for at reducere risikoeksponeringen væsentligt og muliggøre et bæredygtigt tilbagebetalingsprogram for det resterende udestående beløb. Denne mulighed bør foretrækkes frem for de "bullet"- og "step-up"-muligheder, der er beskrevet nedenfor.</p> <p>ii. "Ballon"- eller "bullet"-betalinger: når den omlagte tilbagebetaling sikrer en stor betaling af hovedstolen på et senere tidspunkt, inden lånets løbetid udløber. Denne mulighed bør kun anvendes/anses for at være levedygtig under særlige omstændigheder, og når instituttet på behørig vis kan påvise, at låntagers fremtidige pengestrømme er tilstrækkelige til at opfylde</p>

Kreditlempelser	Beskrivelse	Levedygtighed og andre vigtige overvejelser
		<p>"ballon"- eller "bullet"-betalingen.</p> <p>iii. "Step-up"-betalinger: kreditinstitutterne bør kun anse en løsning, som omfatter denne mulighed, for levedygtig, hvis de kan sikre og er i stand til at påvise, at der er god grund til at forvente, at låntager kan klare fremtidige stigninger i betalingerne.</p>
10. Valutaomregning	Når valutaen for eksponeringen er tilpasset valutaen for pengestrømmen.	Kreditinstitutterne bør give låntagere en grundig forklaring af risikoen ved udenlandsk valuta og bør også komme ind på valutaomregningsforsikring.
11. Anden ændring af betingelser/klausuler i aftaler	af Når kreditinstituttet fritager låntager fra klausuler eller betingelser, der indgår i en låneaftale, som ikke er anført ovenfor.	
12. Refinansiering/nye kreditfaciliteter	Fremlæggelse af nye finansieringsordninger med henblik på at støtte genopretningen af en kriseramte låntager.	<p>Dette er normalt ikke en levedygtig enkeltstående kreditlempelse. Den bør kombineres med andre kreditlempelser for eksisterende restancer. Den bør kun anvendes i ekstraordinære tilfælde.</p> <p>Der kan udstedes nye kreditfaciliteter, som kan medføre, at der skal stilles supplerende sikkerhed. I tilfælde af ordninger mellem fordringshavere kan det være nødvendigt at indføre klausuler for at kompensere for den yderligere risiko, som kreditinstituttet har påtaget sig.</p> <p>Denne foranstaltning kan være mere hensigtsmæssig for erhvervseksponeringer. Der bør foretages en grundig vurdering af låntagers tilbagebetalingsevne,</p>

Kreditlempelser	Beskrivelse	Levedygtighed og andre vigtige overvejelser
		<p>herunder med tilstrækkelig inddragelse af uafhængige sektoreksperter til at bedømme levedygtigheden af forretningsplaner og fremlagte pengestrømsprognoser. Denne foranstaltning bør kun anses for at være levedygtig, når den grundige vurdering af prisoverkommeligheden viser fuld tilbagebetalingsevne.</p>
13. Konsolidering af gæld	Kombination af flere eksponeringer i en enkelt eksponering eller et begrænset antal eksponeringer.	<p>Dette er normalt ikke en levedygtig enkeltstående kreditlempelse. Den bør kombineres med andre kreditlempelser til at afhjælpe eksisterende restancer.</p> <p>Denne foranstaltning er særligt fordelagtig i situationer, hvor en kombination af sikkerhedsstillelse og sikrede pengestrømme giver en større generel dækning af sikkerhedsstillelsen for hele gælden, f.eks. ved at minimere kapitallækager eller ved at lette omfordeling af overskydende pengestrømme mellem eksponeringer.</p>
14. Hel eller delvis gældseftergivelse	Kreditinstituttet mister retten til retslig inddrivelse af en del af eller hele det udestående gældsbeløb fra låntager.	<p>Denne foranstaltning bør anvendes, hvis kreditinstituttet accepterer en "begrænset fuld betaling og endelig afvikling", hvorved kreditinstituttet eftergiver den resterende gæld, hvis låntager tilbagebetaler det nedsatte hovedstolsbeløb inden for en aftalt tidsfrist.</p> <p>Kreditinstitutterne bør anvende gældseftergivelsesmuligheder varsomt, da eftergivelsesmuligheden kan give anledning til en moralsk risiko og dermed opmuntre til "strategiske misligholdelser".</p>

Kreditlempelser

Beskrivelse

**Levedygtighed og andre
vigtige overvejelser**

Institutterne bør derfor fastlægge specifikke eftergivelsespolitikker og -procedurer for at sikre, at de har strenge kontroller.
